

[1979 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : 41-வது விதியின் கீழ் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். அதற்கு அமைச்சரிடம் இருந்து பதில் வரவில்லை. பதில் வந்தபிறகு எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

திரு. இரெ. இராசமாணிக்கம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, குத்தாலத்திலே காவிரியினுடைய பாலம் ஒன்று உடைந்திருக்கிறது. அதன் காரணமாக அங்கே கடந்த 10, 15 நாட்களாக எந்த விதமான போக்குவரத்தும் அனுமதிக்கப்படவில்லை. நான் 41-வது விதியின் கீழ் அதுபற்றிக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : 41இல் கொடுத்திருந்தால், அது என்ன ஆயிற்று என்று அறையிலே வந்து கேளுங்கள். அமருங்கள்.

(7) வரவு செலவுத்திட்டம் 1979-80—மானியக் கோரிக்கைகள்—வாக்கெடுப்பு.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிந்துரையின் மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“மானியக்கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 2,08,53,13,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பெற வேண்டும்.”

திரு. கோ. இளங்கோவன் : தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிவதற்கு முன்னதாக ஒரு கருத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய பெயரால் வேறு ஒரு வெட்டுத் தீர்மானம் தவறாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தங்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அதைப்பற்றி தாங்கள் பேசும்பொழுது வேண்டுமானால் குறிப்பிடுங்கள். இப்போது தங்கள் வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழியுங்கள்.

திரு. கோ. இளங்கோவன் : தலைவர் அவர்களே, தஞ்சாவூர் மாவட்டம், தஞ்சாவூர் வட்டம், திருவையாறு அரசினர் மகளிர் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு, நகர்புறத்துக்கு வெளியே இடமொதுக்கிப் புதிய கட்டடம் கட்ட என்பது பற்றி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண் 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 2,08,53,13,000 --ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

1979 மார்ச் 26] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன் : தலைவர் அவர்களே, துவக்கப்பள்ளி, உயர் துவக்கப்பள்ளி ஆகியவைகளில் மாணவர்களின் விகிதாச்சாரப்படி ஆசிரியர்கள் நியமனம் செய்ய வேண்டியதன் அவசியம் குறித்து விவாதிக்க—

“மானியக்கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 2,08,53,13,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. கு. ரமணி : தலைவர் அவர்களே, பல கிராமங்களில் ஆரம்பப் பள்ளிகள் இல்லாமல், குழந்தைகள் படிக்க தூரப் பள்ளிகளுக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுள்ளதை எடுத்துக்காட்ட—

‘மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 2,08,53,13,000 —ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தலைவர் அவர்களே, பள்ளி நேரத் துக்கு வெளியே மத்திய அரசு வழங்கியுள்ள நிதியைப் பயன்படுத்தி, விரும்பும் மாணவர்களுக்கு இந்தி சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியதன் அவசியம்பற்றி விவாதிக்க—

“மானியக்கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 2,08,53,13,000-ல் ரூ. 100 என்ற குறைக்கவேண்டும்” வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.

திரு. செ. சிவசாமி : தலைவர் அவர்களே, மதுரைச் தமிழ்ச் சங்கத்தில் 4 ஆண்டுகள் புலவர் படிப்புப் படித்துத் தேறியும் அம்மாணவி லேடி வில்லிங்டன் பயிற்சிக் கல் லூரியில் சேர்த்துக் கொள்ளாததைப்பற்றி விவாதிக்க—

“மானியக் கோரிக்கை எண். 17—கல்வி என்ற தலைப்பின் கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 2,08,53,13,000 --ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

Thiru M. ARUMUGAM: Sir, to discuss the failure of the Government to upgrade the Kulesakaram Government High School in Kanyakumari district into a higher secondary school, I move the following cut motion:—

That the allotment of Rs. 2,08,53,13,000 under Demand No. 17* Education be reduced by Rs. 100.

[1979 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மானியக் கோரிக்கையும் வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவைமுன் விவாதத்திற்காக வைக்கப் பெற்றுள்ளன.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர் சார், தப்பான வெட்டுத் தீர்மானம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை ரிமூவ் செய்வது நல்லது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

It refers to cut motion of Thiru Salem M. Arumugham. That particular school has already been upgraded and so there is no necessity for the cut motion.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : உறுப்பினர் கொடுத்திருக்கிற வெட்டுத் தீர்மானம் அது. தகவல் தெரியாமல் ஒருவேளை அவர் கொடுத்து இருக்கலாம். அது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே ஒன்றுமில்லை.

திரு. சேலம் மு. ஆறுமுகம் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, எனக்குக் கிடைத்த தகவலை வைத்துத்தான் நான் கொடுத்தேன். அதுதான் சரி என்று கருதுகிறேன்.

[முற்பகல் 11.30.]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அவர்கொடுத்த நேரத்திலே நம்பி கொடுத்திருக்கலாம், உறுப்பினர் பதில் சொல்லி விட்டார். அதில் பிரச்சனையே இல்லை. மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் ஏதாவது சொல்ல விரும்பினால் சொல்லலாம்.

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, தமிழ்நாட்டில் கல்வி வளர்ச்சி என்கின்ற ஒரு விவர அறிக்கை* அவையின் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை நான் படித்ததாகக் கருதி ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையில் ரூ. 208 கோடிக்கு மேல் ஒரு பெருந்தொகையை அனுமதிக்க வேண்டுமென்ற ஒரு கோரிக்கை அவை முன்னாலே வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, அதன் மீது நிறைய யோசனைகளை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிற நேரத்தில், இந்த ஆண்டு துவக்கப்பட்டிருக்கிற மேல் நிலைப் பள்ளிகளைப் பற்றிய ஒரு அறிக்கையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே, மேல் நிலைப் பள்ளிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற இந்த நிலைமையில் நாங்கள் சந்திக்கின்ற பல்வேறு சங்கடங்கள், சிரமங்கள் யதார்த்தமான ரீதியிலே தெரிவிக்கப்பட்டு, அவற்றைச் சமாளிப்பதிலே நாங்கள் என்னென்ன

1979 மார்ச் 26] [திரு. செ. அரங்கநாயகம்]

நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதையும் இனிமேற்பட்டும் எத்தகைய பிரச்னைகள் எழக்கூடும் என்பதையும் நாங்கள் அதிலே சொல்லியிருப்பதன் முக்கிய நோக்கமே மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஒத்துழைப்பை, அறிவுரைகளை, ஆலோசனைகளை, அதன்மீது குறிப்பாகப் பெற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடுதான் அவை தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனவே, அவை மீது குறிப்பான ஆலோசனைகளை இந்த அரசு எதிர்பார்க்கிறது என்பதை நான் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் ஆசிரியர் பிரச்னை சம்பந்தமாக ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானம் கொடுத்திருந்தாலும், இன்றையதினம் இந்த மானியக் கோரிக்கை எடுக்கப்பட்ட காரணத்தாலே, அது சபையில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லையென்றாலும், இந்தச் சமயத்திலே அதுபற்றி தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்ல அவர்கள் வாய்ப்பு பெற்றற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துச் சொல்லி, இந்தச் சமயத்திலே அவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்ல வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

***திரு. கோ. இளங்கோவன் :** பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1979-80 ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியக் கோரிக்கையைப் பற்றி எனது கருத்துக்களை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். எதிர்க்கட்சியில் உள்ளவர்களெல்லாம் எதிரியாக நினைத்துக் கொண்டு தங்களுடைய கருத்துக்களை சொல்லக் கூடாது என்று கல்வியமைச்சரவர்கள் சொல்லக் கூடும். நிறைகளை எடுத்துச் சொல்லக்கூடாது என்பதல்ல. குறைகளைக் கோபிட்டு காட்டவே ஒதுக்குகின்ற நேரம் போதவில்லையென்பதைத் தான் நான் இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். எனவே, கூடுதல் நேரம் சற்றுக் கொடுப்பார்களானால், குறைகளோடு நிறைகளையும் சொல்வேன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், இந்த அவைக்கு வருகின்ற நேரத்தில் நண்பர்கள் சில கோரிக்கைகளைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, எனது கட்சியைச் சேர்ந்த அருமை நண்பர் இராசமாணிக்கம் அவர்கள் ஆசிரியர் கோரிக்கை என ஒன்றை என்னிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதனைப் பார்க்கிறேன், சாதாரண கோரிக்கை தான் என்றாலும், ஏனோ, தெரியவில்லை, அங்கங்கே உள்ள அதிகாரிகள் அதை நிறைவேற்றத் தவறிவிடுகிறார்கள். தஞ்சை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களின் அலுவலகம் முன்னால், ஆசிரியர்கள் உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார்கள். அவர்களது கோரிக்கைகள் என்ன? 1. நடுநிலைப்பள்ளி தரவமை ஆசிரியர்க்கு உரிய ஊதியம் நிர்ணயம் செய்ய அரசு வெளியிட்டுள்ள ஜி. ஓ. எம். எஸ். 65, கல்வி, நாள் 1979 ஜனவரி 11-ஐ நிறுத்திவைத்துள்ள மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களின் குறிப்பாணையை ரத்து செய்து உடன் அரசு

[திரு. கோ. இளங்கோவன்] [1979 மார்ச் 26]

ஆணையை அமுல் படுத்தவேண்டும். 2. கல்வி ஆண்டின் இடையில் ஆசிரியர்களை மாற்றம் செய்யக் கூடாது என அரசு ஆணை ஜி. ஓ. எம். எஸ். 1913, கல்வி, நாள் 1978 அக்டோபர் 25 க்குப் புறம்பாக நாகை நகராட்சி ஆணையர் 10 ஆசிரியர்களையும் மாற்றம் செய்துள்ளதை உடன் ரத்து செய்யவேண்டும். 3. திருவாரூர் விஜயபுரம் உதவிபெறும் உயர் தொடக்கப்பள்ளியை நிர்வாகி இக்கல்வி ஆண்டுடன் முடிவிட முடிவு செய்துள்ளதால் அதனை திருவாரூர் நகராட்சி மன்றம் ஏற்று நடத்த மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்கள் உரிய நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற நியாயமான மூன்று கோரிக்கைகளைக் கொடுத்துள்ளார்கள்.

அதே போல நான் வருகிறபோது ஒரு 70, 80 வயது இருக்கும் ஒரு பெரியவர், அவர் வந்து தஞ்சை மாவட்ட ஆசிரிய பென்ஷனர்கள் சங்கத்தின் சார்பாக என்னை இந்த அவையில் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்று சொல்லி சில கோரிக்கைகளை கொடுத்தார். அந்த கோரிக்கைகளில், மூன்றாவது ஊதியக் குழு பரிந்துரைகளின்படி ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும், சிவில் பென்ஷனர்களுக்கும் வழங்கப்படுவது போல், அரசு செலவிலேயே பணவிடை அஞ்சல் மூலம் பென்ஷன் தொகையை அனுப்ப வேண்டும். 1964 ஏப்ரல் 1ஆம் தேதிக்கு முன் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கும் குடும்ப பென்ஷன் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தி வாரிசுகளுக்கு 21 வயது முடியும் வரை பென்ஷன் கொடுக்கப்படவேண்டும். சிவில் பென்ஷனர்களுக்கு வழங்கப்படுவது போலவே ஆசிரியப் பென்ஷனர்களுக்கும் இலவச மருத்துவ உதவி வழங்கப்பட வேண்டும். குறைந்த பட்ச ஆசிரியர் பென்ஷனை 1979 ஏப்ரல் 1 முதல் ரூ. 150 ஆக உயர்த்த வேண்டும். குடும்ப பென்ஷனர்களுக்கும் 1978 ஏப்ரல் 1 முதல் உயர்வு வழங்கப்பட வேண்டும். இது போன்ற சில கோரிக்கைகளை கொடுத்துள்ளார்கள். அந்த எல்லா கோரிக்கைகளையும் எடுத்துச் சொல்வதற்கு நேரம் இல்லாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

[மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. எஸ். ஜே. இராமசாமி)—
தலைமை]

தொடக்கப்பள்ளிக் கல்வி என்று பார்த்தால், 1978-79-ஆம் ஆண்டில் இருந்த 33,130 தொடக்கப்பள்ளிகளில் படித்த மொத்த மணவர்களின் எண்ணிக்கை 67.46 இலட்சமாகும் என்று சொல்கிறார்கள். உயர் தொடக்கப் பள்ளிகளையும் தொடக்கப்பள்ளிகளையும் சேர்த்து 16.83 லட்சம் மாணவர்கள் வருகிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உங்கள் அறிக்கையிலேயே உயர் தொடக்கப்பள்ளியையும் தொடக்கப் பள்ளியையும் இணைத்துப் பேசியிருக்கிறீர்கள். பத்தாண்டுக் கல்வியை 1 முதல் 7 ஆண்டுகள் வரை தொடக்கப்பள்ளியாகவும் 8 முதல் 10 ஆண்டுகள் வரை உயர்நிலைப் பள்ளியாகவும் மாற்றிவிட்டால், தமிழ்நாட்டில் பிறக்கிற ஒவ்வொரு ஆணோ பெண்ணோ குறைந்த பட்சம்

1979 மார்ச் 26] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

7-வது வரை கட்டாயமாக கல்வி கற்கிற குழ்நிலை உருவாகும் அதை இந்த அரசு உருவாக்கித் தரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து இது போன்ற அரசு பள்ளிகளுக்கு ஏழை மாணவர்களுக்கு இலவசமாக பாடப் புத்தகங்கள் வழங்கப் படும் என்று சொல்லப்படுகிறது. பாடப் புத்தகங்கள் ஒரு புறம் இருக்கட்டும். நோட்டு புத்தகங்களுக்கு வாருங்கள். நோட்டுப் புத்தகங்கள் கிடைப்பதே இல்லை. ஏன் இந்த நெருக்கடி? மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் தொழில் தகுதி பெற்றவர்களுக்கு, அந்த வேலையில் பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு மொத்தமாக அந்த கோட்டாவை நேரிடையாக அரசுகளே கொடுத்துவிடுகின்றன. அது சரியான முறையில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. தமிழக அரசு அரசு வெளியீடுகளின் மூலம் வெளியிடக்கூடிய வெளியீடுகளுக்கு தொழில் தகுதி பெறாத பேப்பர் வியாபாரிகளுக்கு கொடுத்து விடுவதால், அவர்கள் அதை மீண்டும் தொழில் தகுதி பெற்றவர்களிடம் கொடுத்து வெளியிடுவதற்கு காலதாமதம் ஆவதோடு, விலையும் கூடுதலாக இருக்கிறது என்ற கருத்து சொல்லப்படுகிறது. உதாரணத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டால் ஆந்திராவில் 192 பக்கங்கள் கொண்ட அந்த புத்தகம் 1 ரூபாய்க்கு கிடைக்கிறது என்று சொன்னால், தமிழ்நாட்டில் 1.15க்குத்தான் கிடைக்கிறது. ஏன் இந்த விலையேற்றம். இப்படி இடைத்தரகரிடம் கொடுப்பதற்கு பதிலாக நேரிடையாகவே தொழில் தகுதி பெற்றவர்களிடம் கொடுத்தால், விலையும் குறையும். காலதாமதத்தையும் தவிர்க்கலாம். அதனால் இதை மாநில அரசு நேரிடையாகவே தொழில் தகுதி பெற்றவர்களிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்றுக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, மேல்நிலைக்கல்வி, மேல்நிலைக் கல்வியைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பக்கம் 28-ல் முதல் பத்தியிலே “1979 மார்ச் 9 நாளிட்ட ‘இந்து’ நாளிதழில் குறிப்பிடப்பட்டது போல ‘அரசு மேல் நிலைப் பள்ளிகளில் +2 நிலைக் கல்விக்கென்றே தனியாக நவீன அறிவியற் சோதனைக் கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டு வருகின்றன’” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்து நாளிதழ் சொல்வதையெல்லாம் அரசு நிறைவேற்றி வருகிறது என்று பொருளா? இந்த மனப்பான்மையை நிச்சயமாக மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக 3வது பாராவில் பாடப்பிரிவுகள் என்று உள்ளன. அந்தப் பிரிவின் கீழ் 21 பாடங்கள் கொடுக்கப்பட்டு இதில் ஏதேனும் 4-ஐ எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே 19-வது பிரிவு ‘நுண்கலைகள்’ — பின்வருவனவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று — என்று

[திரு. கோ. இளங்கோவன்] [1979 மார்ச் 26]

போட்டு (1) வரைதல்—வண்ணம் தீட்டுதல், (2) இந்திய இசை, (3) மேற்கத்திய இசை என்று போட்டிருக்கிறார்கள். நமது மாணவர்கள் இந்திய இசையைப் பற்றியும் மேற்கத்திய இசையைப் பற்றியும் தான் தெரிந்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறதே ஒழிய தமிழ் இசைப் பற்றி தெரிந்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லை என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். பண்டைய தமிழகத்தில் 4 பிரிவுகள் இருந்தன—குறிஞ்சி; முல்லை, மருதம், நெய்தல் பாலை என்று 4 வகையாகப் பிரித்தார்கள். குறிஞ்சி நிலத்திற்கு குறிஞ்சிப் பண், முல்லை நிலத்திற்கு முல்லைப்பண், மருதநிலத்திற்கு மருதப் பண், நெய்தல் நிலத்திற்கு நெய்தற் பண் என்றும், பெயரிட்டுப் பண்கள் இருக்கின்றன. அந்தப் பண்களைப் பற்றி தெரிந்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. இந்தச் சூழ்நிலை உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் மட்டும் இல்லை. தமிழ்நாட்டிலேயே இசைக்கல்லூரி ஒன்று இருக்கிறது. சென்னையிலேயே அரசு உள்ள அந்த இசைக் கல்லூரியில் தமிழ் இசை ஆராய்ச்சி பிரிவு இருக்கிறதா என்று சொன்னால்—இல்லை—என்ற விடைதான் வருகிறது. திருவையாற்றிலுள்ள இசைக் கல்லூரியிலும் தமிழ் இசை ஆராய்ச்சி கிடையாது. இன்னும் புதிதாக ஒரு இசைக் கல்லூரியை மதுரையில் தொடங்க இருக்கிறார்கள் என்று தெரியப்படுகிறது. அங்கேயாவது தமிழ் இசை ஆராய்ச்சி நடக்குமா? தமிழ் இசை ஆராய்ச்சி தமிழ் இசைக்கல்லூரியிலாவது நடைபெறும் என்ற உறுதியை தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[முற்பகல் 11-40]

இந்த மேல் கல்வி வருகிற போது, அவற்றை பள்ளிகளில் வைப்பது என்று முடிவு எடுத்து இருக்கிறீர்கள். அதைப் பாராட்டுகிறேன். வரவேற்கிறேன். நன்றி செலுத்திக் கொள்கிறேன். ஆனால் அதே நேரத்தில் 11-வது வகுப்பு போகும் என்ற பயத்தில் என்ன செய்து இருக்கிறீர்கள். 7,000 பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் வேலை இழப்பர் என்ற பயத்தால் 1—4—1970-க்கு பிறகு பணியில் அமர்த்தப்பட்டவர்களை தற்காலிக ஆசிரியர்களாக இது வரையில் வைத்து இருக்கிறீர்கள். இப்போது ஒரு அறிவிப்பு சொல்லியிருக்கிறீர்கள். 'த்ரு. தி. எம்.பி.எஸ்.ஸீ. அவர்கள் நிரந்தரப் பணியில் அமர்த்தப்படுவார்கள். இது சொல் அளவில் இல்லாமல் செயலளவில் செய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதைப் போலவே கல்லூரி ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்தினார்கள். போராட்டம் நடத்திய பிறகுதான் அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் ஓரளவிற்கு அரசின் கவனத்திற்கு வந்து இருக்கிறது. அந்த நேரத்தில் ஆசிரியர்கள் பழி வாங்கப்பட்டார்கள். சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள், பல கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டார்கள். இன்று காலையில் ஒரு தந்தி வந்தது. அந்தத் தந்தியில் என்ன குறிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது

1979 மார்ச் 26] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

என்றால் தஞ்சாவூர் மகளிர் கல்லூரியில் (பிசிகல் இன்ஸ்டிரக்டர்ஸ்) உடற்கல்வி ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுவார்கள் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறார்கள். காரணம் அவர்கள் போராட்டம் நடத்தினார்கள் என்பதற்காக. போராட்டம் நடத்துவதற்கு அனுமதி வழங்கிவிட்டு, பழி வாங்குவது என்றால் அப்படி பழிவாங்குவது சரியல்ல. பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் 24—3—1979 கடற்கரை அருகே உண்ணாவிரதம் இருந்தார்கள். எனக்கு ஒரு அச்சம். முன்பெல்லாம் அண்ணா சதுக்கம் என்று அழைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள். எனக்கு இப்போது என்ன அச்சம் என்றால் அதை எங்கே 'உண்ணாவிரதச் சதுக்கம்' என்று அழைத்து விடுவார்களோ என்பதாகும். காலையில் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் மீது பேசுகின்ற உறுப்பினர்கள் மூன்றாவது பே கமிஷன் அனாமலிஸ் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நத்திங் ஈஸ் பர்பெக்ட் இன் திஸ் வொர்ட்டு—இந்த உலகத்தில் எதுவுமே முழுமை பெற்றது இல்லை. அப்படி இருக்கும்போது 3-வது சம்பளக் குழு பரிந்துரை மட்டும் எப்படி 100-க்கு 100 சரியாக முழுமைப் பெற்றதாக இருக்க முடியும். அதிலே உள்ள குறைபாடுகளை எடுத்துச் சொல்லி, அதற்கு ஒரு ஒன்மேன் கமிட்டி அமைக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்கிற போது, நாங்கள் அமைக்கத் தயாராக இல்லை, இல்லவே இல்லை என்று அமைச்சர் தெரிவிப்பது சரிதானா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நேற்றைய தினம் பாலிடெக்னிக் ஆசிரியர்கள் 5 கோரிக்கைகளை அழகாக எடுத்து வைத்து இருக்கிறார்கள். அவற்றை இங்கே எடுத்துச் தெரிவித்தால் நேரம் அதிகம் ஆகும் என்கிற காரணத்தால் அந்தக் கோரிக்கை மனுவை அமைச்சரிடம் நான் கொடுத்து விடுகிறேன். இது போன்ற குறைகளைச் சொல்கிற போது அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டு, பரிகாரம் காண வேண்டுமே தவிர நாங்கள் அதற்காக குழு அமைக்கத் தயாராக இல்லை என்று சொல்வது சரியல்ல. இந்த நேரத்தில் நான் நினைவூட்ட விரும்புவது

“செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன் கவிகைக்கீழ்த் தங்கும் உலகு.”

என்கிற திருக்குறளே ஆகும்.

அடுத்தபடியாக, பொது நூலகங்களைப் பற்றி நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய கன்னிமரா நூலகம் இருக்கிறது. இங்கே கொடுத்த புத்தகத்தில் கூட கன்னிமரா பொது நூலகம் என்று தான் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த நூலகத்தில் கன்னிமாரா பொது ஜன நூலகம் என்று எழுதி வைத்து இருக்கிறார்கள். எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்று இருக்கிற போது, அங்கும் தமிழ் வேண்டாமா? இதையும் அமைச்சர் அவர்கள் சரியான தமிழில் மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று

[திரு. கோ. இளங்கோவன்]

[1979 மார்ச் 26]

கேட்டுக் கொள்கிறேன். நூலக நிர்வாகத்தில் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு சில குறைகேடுகளை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். எஜு கேஷன் டிபார்ட்மெண்ட்டில் இருந்து ஒரு அரசாணை போட்டு இருக்கிறார்கள். ஜி.ஓ. எம். எஸ். 2244, அதிலே என்ன சொல்லப் பட்டு இருக்கிறது என்றால் தகுதி உடையவர்களைத்தான் ரெபரன்ஸ் அசிஸ்டென்ட்டாக அங்கே நியமிக்க வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. தகுதி உடையவர்கள் என்று சொன்னால் அவர்கள் பட்டம் பெற்று இருக்க வேண்டும். நூலகத் துறையில் பட்டம் பெற்று இருக்க வேண்டும் இந்த இரண்டு பட்டங்களும் உடையவர்களைத்தான் அங்கே நியமிக்க முடியும். ஆனால் அங்கேயிருக்கிற நூலக இயக்குநர் என்ன செய்து இருக்கிறார் என்றால் தகுதி இல்லாத 5 பேரை நியமனம் செய்து இருக்கிறார். அப்படி தகுதி இல்லாதவர்களை நியமனம் செய்த நிகழ்வினை கல்விச் செயலர், துணை செயலாளர் கவனத்திற்கும் கொண்டு வந்தபின் இயக்குநர் அவர்களை பதவி இறக்கம் செய்கிறார். பிறகு கல்வித் துறையின் ஆணைக்கிணங்க பட்டம் பெற்ற 5 பேரை நியமிக்கிறார். அதற்கு அடுத்தபடியாக அண்மையில் என்ன நடந்து இருக்கிறது என்றால், தமிழ்நாடு ஜாயிண்ட் சிவில் சர்வீஸ் கவுன்சில் கூட்டத்தில் என்ன முடிவு எடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்றால் பட்டதாரிகளையும் நியமிக்கலாம் அல்லது S.S.L.C. படித்துவிட்டு சர்ட்டிபிகேட் வாங்கியவர்களையும் நியமிக்கலாம் என்று முடிவு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முடிவுக்கு எல்லாம் யார் காரணமாக இருக்கிறார்கள் என்று அமைச்சரவர்கள் அறிந்து, அந்த குறைகளைக் களைய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதைப் போல மற்றொரு பணி இருக்கிறது. அந்தப் பணி 'பிப்லியாகிராபி அசிஸ்டண்ட் கிரேடு ஒன்' என்பதாகும். அந்தப் பணியில் தகுதி இல்லாத இருவர் முதலில் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். பிறகு தகுதி இல்லாத காரணத்தால் அவர்கள் பதவியிலிருந்து இறக்கப்படுகிறார்கள். 4 அல்லது 5 மாதங்கள் கழித்து மீண்டும் அவர்களுக்கு அதே பதவி கொடுக்கப்படுகிறது. அதற்கு யார் காரணம் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்து, மாவட்ட நூலகங்களில் பணியாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அரசு ஊழியர்களாகக் கருதப்படவில்லை. அரசு ஊழியர்களுக்கு வழங்கப்படும் சலுகைகள் அவர்களுக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. எல்லா சலுகைகளையும் அவர்களுக்கும் வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இதை நான் சொல்லும் போது ஒரு குழு அமைத்திருக்கிறோம்; அது அறிக்கை தரும்; அதன்மீது ஆய்வு நடத்தி, அதன்பிறகு ஆணை பிறப்பிக்கப்படும் என்று சொல்வார்கள். நாம் ஒரு

1979 மார்ச் 26]

[திரு. கோ. இளங்கோவன்]

குழு அமைப்பதே கால தாமதத்தை ஏற்படுத்துவதாகத்தான் பொருள்; உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால் விவசாயிகள் பிரச்சினை. குழு அமைக்கப்பட்டது. கூட்டம் நடைபெற்றது. ஆலோசனை சொன்னார்கள். பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. நிவாரணம் கிடைக்கவில்லை. போராட்டம் தொடருகிறது. கால தாமதத்திற்கு கணக்கு இல்லை. ஆக, குழு அமைக்கிறோம் என்பதே கால தாமதம் என்று பொருள். அதனால் குழுவின் அறிக்கை வந்த பிறகு பரிசீலனை செய்து விரைவில் ஆணை பிறப்பிக்கப்படும் என்பது மேலும் கால தாமதத்திற்கு வழி ஏற்படும். இப்படிப்பட்ட கால தாமதங்களைத் தவிர்க்க வேண்டும்; உடனடியாக ஆணை பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ் வளர்ச்சி என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்காக ஏறத்தாழ 70 இலட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதைப் பராட்டுகிறேன். வரவேற்கிறேன். ஆனால் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் வளருகிறதா அல்லது இந்தி வளருகிறதா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது.

இங்கே சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாம் ஒரு காலண்டர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் மாதம் எங்கே இருக்கிறது, நாள் எங்கே இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. அதற்குக் காரணம் அந்த நாட்காட்டியில் மாதம், நாள் எல்லாம் இந்தியில் இருக்கிறது. இங்கே இருக்கிற உறுப்பினர்களில் சிலர் அதை கிழித்துப் போடலாமா என்றுகூட சொன்னார்கள். அந்த காலண்டர் யாரால் வாங்கப்பட்டது? ஏன் வாங்கப்பட்டது? எங்களுக்கு ஏன் அது கொடுக்கப்பட்டது என்பதை நான் அறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

இங்கே 'வேயிங் மெஷின்' இருக்கிறது. அதிலே ஏறி நின்றால் கார்டு வருகிறது. அதிலே ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும் இருக்கிறது; தமிழில் இல்லை. மெஷின் இருப்பது தமிழ் நாட்டில்; அதிலே தமிழ் எழுத்து கிடையாது.

அடுத்து, தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவருகிறது ஒரு பத்திரிகை. அந்த பத்திரிகை 'மாலை முரசு'. அதில் குடும்பக் கட்டுப்பாடு பற்றிய ஒரு விளம்பரம் வந்திருக்கிறது. அந்த விளம்பரத்தில், ஒரு குழந்தையை தந்தை தூக்கி வைத்திருக்கிறார். இரண்டாவது குழந்தை எப்போது என்று கேட்கப்படுகிறது. அதற்குப் பதில் 'முதல் குழந்தை ஆனா, ஆவன்னா படிக்கும்போது! குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுக்கு நாங்கள் விரோதம் அல்ல. அந்த விளம்பரத்தில் 'ஆனா' என்ற எழுத்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது; அது இந்தியில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, எனக்கு இருக்கிற சந்தேகம் இனி இங்கே 'ஆனா', 'ஆவன்னா' இந்தியில் கற்பிக்கப்போகிறார்களா என்பது தான். இப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கலாமா? பொறுப்பிலே இருக்கிறவர்கள் அதை கவனிக்காமல் என்ன செய்கிறார்கள்?

[1979 மார்ச் 26]

திரு. இரா. முத்தையா : சார், பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் ஒரு விளம்பரத்தைப் படித்துக் காட்டினார்கள். அந்த விளம்பரத்தை வெளியிட்டவர் யார் என்று அடியிலே குறிப்பு இருக்கும். அதையும் குறிப்பிட்டால் நல்லது.

திரு. கோ. இளங்கோவன் : யார் விளம்பரம் செய்தாலும் சரி. தமிழ் நாட்டிலே செய்யப்படும் விளம்பரம் எல்லாம் இந்தியில் ; கொடுக்கும் பதில் எல்லாம் இந்தியில். மாண்புமிகு உறுப்பினர் முத்தையா அவர்கள் அதை வரவேற்கிறார்களா? ஆளும் கட்சியினர் அதை வரவேற்கிறார்களா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். (திரு. இரா. முத்தையா எழுந்தார்) சார், ஐ ஆம் நாட் ஈல்டிங்.

அடுத்து, படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கு படிப்பை சரியாகச் சொல்லிக் கொடுக்காவிட்டாலும், ஆசிரியர்கள் சரியாகச் சொல்லி கொடுக்கின்ற வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று பார்த்தால் அதுவும் இல்லை. மாணவர்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள். தியாகராயர் கல்லூரி மாணவர்கள் தாக்கப்பட்டார்கள். பச்சையப்பன் கல்லூரி மாணவர்கள் தாக்கப்பட்டார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் சாதிக் பாட்சா அவர்கள் ஒரு விவரத்தை வேதனையோடு சொன்னார்கள். புதுக் கல்லூரி மாணவர்கள் தாக்கப்பட்டனர்.

[முற்பகல் 11-50.]

கஞ்சா சாப்பிடுகிறவர்கள் அந்த மாணவர்களைத் தாக்குகிறார்கள். மதுவிலக்குச் சட்டம் கூட அமலில் இருக்கிறது. இருந்தாலும் இப்படிப்பட்டவர்களால் மாணவர்கள் தாக்கப்படுகிறார்கள். இதெல்லாம் நியாயம்தானா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, மாணவர்களின் உதவித் தொகை பற்றி ஒன்றைச் சொல்கிறேன். மாணவர்கள் பி. ஏ., அல்லது பி. எஸ். சி. படித்து முடித்த பிறகு மூன்றாண்டு காலத்திற்கு உதவித்தொகை வழங்கப்படலாம் என்று விதி இருக்கின்றது. ஆனால் எம். ஏ. அல்லது எம். எஸ். ஸி. இரண்டாண்டுகள்தான் படிக்கிறார்கள். அதன் பிறகு எம். ஃபில் படிக்க வேண்டும் என்றால் அவர்களுக்கு உதவிப் பணம் கிடைப்பது இல்லை. எம். எஸ். ஸி-க்குப் பிறகு எம். ஃபில் ஒரு வருடம் படிக்க வேண்டும். அதற்கு உதவிப் பணம் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் பிற மாநிலங்களிலே அவ்வாறு படிப்பதற்கு உதவிப் பணம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆகவே, அது மாதிரி இங்கேயும் தரப்பட வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து இன்னும் நாடகம், கலை ஆகியவற்றைப் பற்றி நிறையக் கருத்துக்களைச் சொல்லலாம். இருந்தாலும் நேரம் இல்லாத காரணத்தால் ஒன்றை மட்டும் சொல்கிறேன். அதாவது

1979 மார்ச் 26]

[திரு. கோ. இளங்கோவன்]

அரசு கலைஞர்களை நியமனம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு திறமை இல்லையென்று கூட சொல்லமாட்டேன். அந்த அரசு கலைஞர்களுக்கு மாதம் ரூ. 1,000 என்று அரசு கூறிவந்தபோது மக்கள் எத்தகைய உணர்வுக்கு ஆளாகிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. சென்ற ஆண்டு ஆஸ்தான கவி நியமனம் நடைபெற்றது. அரசுக் கவிஞர் என்று சொல்லப்படுகிறபோது அவர்கள் முறையாக நடந்துகொள்ள வேண்டாமா? மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் கூடச் சொன்னார்கள், அரசவைக் கவிஞர் அல்ல அரசுக் கவிஞர்தான் என்று. அவர்கள் அந்த விளக்கம் தந்ததற்காக நன்றி. அப்படி அரசுக் கவிஞராக இருந்தாலும் அரசவைக் கவிஞராக இருந்தாலும் அவர்கள் முறையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும். இப்போது கூட ஒரு போராட்டம் நடந்தது. அதன் காரணமாக விடுதலையின் ஆசிரியர் திரு. வீரமணி போன்றவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். அது குறித்து ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் கொடுத்தாலும், கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானம் கொடுத்தாலும் அதற்குச் சரியான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதில்லை. இந்த நிலையிலே நீங்கள் யாருக்கு பாதுகாப்பு தருகிறீர்கள்? எடுப்பது பெரியார் விழா, ஆனால் இழித்தும் பழித்தும் எழுதப்படுவதோ பெரியார் குடும்பத்தைப் பற்றி. இதை எல்லாம் இந்த அரசு வரவேற்கிறதா? என்று கேட்டு அமர்கிறேன். வணக்கம்.

*திரு. ஆர். சண்முகம் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவை மாற்று தலைவரவர்களே, 1979-80 ஆம் ஆண்டிற்கான கல்வி வளர்ச்சி மானியக் கோரிக்கையின் மீது சில கருத்துக்களைக் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன். 1979-80 ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் கல்விக்காக நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருப்பது பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

1979-80 ஆம் ஆண்டில் கல்விக்காக ரூ. 209 கோடி ரூபாய்களை ஒதுக்கி இருப்பதை நான் வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் மற்ற எல்லாத் துறைகளைக் காட்டிலும் கல்வித் துறைக்கு அதிகத் தொகை அளிக்கப்பட்டுள்ளதை நாம் அனைவரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. நாம் கல்வித் துறைக்காக தொன்று தொட்டு 1975-76 ஆம் ஆண்டில் 123 கோடி ரூபாயும், 1976-77-ல் 143 கோடி ரூபாயும், 1977-78ல் 163 கோடி ரூபாயும் 1979-80ல் 191 கோடி ரூபாயும் கல்விக்காக நாம் செலவு செய்திருக்கிறோம். அப்படி பல கோடிகளை நாம் கல்விக்காகச் செலவு செய்திருந்தாலும் நம்முடைய தமிழகத்தில் இருக்கின்ற கல்வித் தரமானது உயர்ந்திருக்கிறதா என்று கேட்டால், கிராமப் பகுதிகளிலே இருக்கின்ற மக்கள் எல்லாம் அதிருப்தி அடைந்திருக்கின்ற நிலையினைத்தான் பார்க்கிறேன், இந்த நிலைமை ஏன் என்று தெரியவில்லை. கிராமப்பகுதிகளிலே உள்ள பள்ளிகளில் மாணவர்கள் ஒன்று முதல் 5 வரை முறையாகப் படிப்பதில்லை என்பதை எல்லாம் கவனித்து அரசு நல்ல பல திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறார்கள். அதன்படி 1972 முதல் 1977 வரை எடுக்கப்பட்ட புள்ளிவிவரப்படி

[திரு. ஆர். சண்முகம்]

[1979 மார்ச் 26]

முதல் வகுப்பிலே நூறு மாணவர்கள் சேருவார்களேயானால் அவர்களில் 58 பேர்தான் முறையாக 5-வது வகுப்பு வரை படிக்கிறார்கள் என்றும் மீதமுள்ள 42 மாணவர்கள் இடையிலேயே நின்றுவிடுகிறார்கள் என்றும் எந்தக் காரணத்தினால் அவர்கள் அவ்வாறு நின்றுவிடுகிறார்கள் என்றும் கண்டறிந்து இவற்றை எல்லாம் சீர்திருத்துவதற்கு நல்லபல திட்டங்களை எல்லாம் வகுத்து அந்தத் திட்டங்களின் மூலமாக எல்லா மாணவர்களும் பயிற்றுவிக்கப்படுவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட நல்ல திட்டங்களில் உணவு வழங்கும் திட்டம், இலவசமாகப் பாடப் புத்தகங்கள் வழங்கும் திட்டம், மூன்றாவது வகுப்பு வரையிலே எந்தவிதமான தேர்வும் இல்லாமலேயே மேல் வகுப்பிற்கு மாற்றும் திட்டம் ஆகியவற்றை நான் வரவேற்கிறேன். இந்த உணவுத் திட்டத்தின் மூலமாக ஒரு ஆண்டுக்கு 5.37 கோடி ரூபாய் இந்த அரசு செலவு செய்கிறது. இதனால் 21.90 இலட்சம் மாணவர்கள் பயனடைகிறார்கள். மாநில அரசு இந்த மாணவர்களுக்கு 10 காசு வீதமும் ஊராட்சி மன்றம் ஒரு மாணவனுக்கு 5 காசு வீதமும் 200 நாட்களுக்கு, இதிலே எவ்வளவு மாணவர்கள் பங்கேற்கிறார்களோ அவ்வளவு பேர்களுக்கும் ஒட்டுமொத்தமாக செலவு செய்யத் தயாராக இருக்கிறது. கேர் நிறுவனம் 20 ஆயிரம் டன் உணவைக் கொடுப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கிறது. இலவசமாகப் புத்தகங்கள் வழங்கப்படுவதால் ஏறக்குறைய 13 இலட்சம் மாணவர்கள் பயனடைகிறார்கள்.

ஊராட்சி ஒன்றியங்களிலே பணி புரிகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் வழங்கப்படுவதில் முறைகேடுகள் இருக்கின்ற காரணத்தால் அவர்கள் சரிவரத் தங்களது வேலையைச் செய்யவில்லை என்று மக்கள் மத்தியிலே கருதப்படுகிறார்கள். அதற்கான நான் சில கருத்துக்களைக் கூறலாம் என்று நினைக்கிறேன். முதன் முதலில் 1978ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். ஜி.ஓ. எண். 130-ல் போட்டார்கள். அந்த ஜி.ஓ.வில் சரிவரத் தெளிவாகக் கருத்துக்கள் வெளியிடாததன் காரணமாக, ஒரு சில ஒன்றியங்களிலே அது செயல்படுத்தப்படும், மற்றும் ஒருசில ஒன்றியங்களிலே செயல்படுத்த முடியாத காரணத்தால், ஆசிரியர்களிடையே மற்றவர்கள் வாங்கி விட்டார்கள், நாம் வாங்கவில்லையே என்ற ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. அப்படி இருக்கும்போது, அதற்குப் பின்னால் இன்னொரு ஜி.ஓ. எண் 65 வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது அந்த ஜி.ஓ. வும் சில இடங்களில் நிறைவேற்றப்பட்டு, மற்றும் சில இடங்களில் நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கின்ற காரணத்தால், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் இந்த உத்தரவை நிறுத்தி வைக்குமாறு உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார். இதுபோன்ற உத்தரவுகளை போடும்போது, அவைகள் தெளிவாக, கருத்து விளக்கமாக இல்லாத காரணத்தால், இனிமேல் இந்த ஜி.ஓ.-க்கள் போடும்போது, தெளிவாகப் போடும்படி கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

1979 மார்ச் 26] [திரு. ஆர். சண்முகம்]

இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஏ, பி பிரிவுகள் இயங்கிக் கொண்டு வந்திருந்தது. இதிலே பல மன மாச்சரியங்களும், இன்னல்களும் இருந்து வந்தது. நம்முடைய அரசு பதவி ஏற்ற பிறகு, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த ஏ, பி பிரிவுகளை ஒன்றாக இணைத்து, அவைகளுக்கான சட்ட திட்டங்களை வகுத்ததைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. ஆகவே, அவர்களுக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இப்போது, படித்தவர்களுக்கே வேலையில்லாமல் இருக்கின்ற போது, படித்து கொண்டிருக்கும் மாணவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கக்கூடிய நடவடிக்கையிலே தொழிற் கல்வி படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கு, படித்துவிட்டு வந்தவுடனே நிச்சயமாக வேலை கிடைக்கும் என்ற ஒரு புத்துணர்ச்சியைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதற்காக இந்த அரசை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். படித்துவிட்டு அவர்கள் வெளிவரும்போது, அன்றாடம் 2, 3 ரூபாய் சம்பாதிக்கவழி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நிச்சயமாக அதை வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மேலும், ஒன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். மாற்றுத்தலைவர் அவர்களின் அனுமதியோடு, என்னுடைய தொகுதியிலே உள்ள ஒன்றிரண்டு குறைபாடுகளைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதற்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னுடைய பகுதியிலே பள்ளிக்கூட கட்டிடங்கள் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டாமல் இருக்கின்றன. அவைகள் மாற்றியமைக்கப் படவேண்டும். குறிப்பாக, கடம்பத்தூர், திருவாலங்காடு, திருத்தணி ஆகிய ஒன்றியங்களிலே உள்ள பள்ளிகள் கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக மாற்றியமைக்கப்படாமல், மாட்டுத் தொழுவங்களைப்போல் காட்சியளிக்கின்றன. பள்ளிக்கூடங்களுக்கு மான்யம் ஓரளவுக்கு வழங்கப்பட்டாலும், இப்போது இருக்கின்ற சட்டம் காரணமாக, இந்த ஊராட்சிகளிலே உள்ள பள்ளிகள் அபிவிருத்தி செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. காரணம், இந்தப் பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டுவதற்கு யாரும் முன்வருவது கிடையாது. அரசு தரப்பிலே ஆயிரம் செங்கற்களுக்கு ரூ. 80, ரூ. 85 தரவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் வெளியிலே விற்பதோ ஆயிரம் செங்கற்கள் ரூ. 180. இதன் காரணமாக யாரும் இத்தகைய பள்ளிக் கட்டிடங்களைக் கட்டுவதற்கு முன் வருவது கிடையாது. ஆகவே, அங்குள்ள ஊராட்சித் தலைவர்கள் நல்ல முறையிலே இதனை நிறைவேற்றுவதற்குத் தகுந்த வகையிலே இந்த அரசு உத்தரவு போடவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேலும், கடைசியாக வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலை பற்றி எல்லோரும் அறிந்ததே. இதைப்பற்றி உறுப்பினர்களுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் நன்கு தெரியும். ஆனால் அந்த பாடசாலை ஏனோ, இப்போது மூடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பாடசாலையிலே கற்றவர்கள் இன்று தமிழகத்திலே பல

[திரு. ஆர். சண்முகம்]

[1979 மார்ச் 26]

பெரிய பொறுப்புகளிலே இருக்கிறார்கள். அவர்களும், மற்றவர்களும் இந்த வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலையைத் திறக்க வேண்டுமென்று சொல்வதால், அந்தத் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் அவர்களுக்கும், அமைச்சர் அவர்களுக்கும் தெரிவித்து கொள்கிறேன் அவசியம் இந்த இந்துமத பாடசாலையைத் திறப்பதற்கான நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[நண்பகல் 12-00.]

கடைசியாக இன்னொன்றையும் கூற நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். திருவொற்றியூர் தொகுதியைச் சேர்ந்த ஆண்டார் குப்பம் என்ற இடத்தில் பள்ளிக்கூடம் ஒன்று நடந்து வருகிறது. இதுவரை எந்த அதிகாரிகளும் இதில் போய் ஆய்வு செய்யவில்லை என்று தெரிகிறது. இந்தப் பள்ளியிலுள்ள கட்டிடம் இடிந்து விழும் நிலையில் இருக்கிறது. அந்தக் கிராமத்திலுள்ள மக்கள் எல்லாம் இந்தப் பள்ளிக்கு தங்கள் குழந்தைகளை அனுப்ப மறுக்கிறார்கள் என்ற செய்தியும் வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆகவே அதிகாரிகள் இந்த இடத்தைப் போய் பார்த்து, அங்கே நல்ல தொரு கட்டிடத்தை கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் திருவொற்றியூர் பகுதி சுற்றிலும் தொழில்கள் நிறைந்த இடமாக இருப்பதால், இங்கு ஒரு தொழில் நுட்பக் கல்லூரியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே போன்று செங்கற்பட்டு மாவட்டம் மாமல்லபுரத்தில்—சதுரங்கப்பட்டினத்தில் உள்ள பள்ளிக்கு நல்ல முறையில் கட்டிடம் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். அத்துடன் திருத்தணியில் உள்ள பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி நடந்து வருகிறது. இது இரு பிரிவுகளாக இருந்தும், இதற்குப் போதுமான கட்டிடம் இல்லை. இதையும் அரசு ஆராய்ந்து தனியாக கட்டித் தரும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(மணியடிக்கப்பட்டது)

திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன் : பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, அவை முன் இருக்கும் கல்வி மான்யக் கோரிக்கையின் மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“அறம், பொருள், இன்பம், வீடும்பயக்கும்
புறங்கடை நல் இசையும் நாட்டும்
உறுங்கவல் ஒன்று உற்றொழியும்—கைகொடுக்கும்
கல்வியின் ஊங்கில்லை சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை.”

என்று ஓளவையார் அவர்கள் பாடிச் சென்றார்கள். இன்றுள்ள நிலைமையில் கல்வியை நினைத்தாலும் வருத்தமாக இருக்க

1979 மார்ச் 26] [திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன்]

கிறது, கல்வியை படிக்கின்ற மாணவர்களை நினைத்தாலும் வருத்தமாக இருக்கிறது. எஸ். எஸ். எல். சி., பி.யு.சி. பட்டப் படிப்பு, மேல் பட்டப்படிப்பு படித்துவிட்டு லட்சக்கணக்கானவர்கள் வேலையில்லாமல் வெளியில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு தரவேண்டிய பொறுப்பு அரசுக்கு இருக்கிறது. அந்தப் பொறுப்பை நன்கு உணர்ந்து செயல்பட வேண்டும். இது நான் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் படித்துவிட்டு பல்லாயிரக்கணக்கான பேர்கள் இன்று வேலையில்லாமல் மனம் நொந்து போய் வருந்தி கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்போது எல்லோரும் படிப்பதற்கு காரணமே உத்தியோகத்தை நம்பித்தான். சும்மா படிக்கவைத்தேன் என்று சொல்வதை நம்பமுடியாது இதில் ஏழைகளாக இருந்தாலும் சரி, பணக்காரர்களாக இருந்தாலும் சரி, உத்தியோகத்தை நம்பித்தான் படிக்க வைக்கிறார்கள். இன்றைய கல்வி அந்த நிலைமல்தான் இருக்கிறது. இதை உணர்ந்து பார்க்க வேண்டிய பொறுப்பு இந்த அரசினுடையது.

மேலும் இப்போது போகிறபோக்கைப் பார்த்தால் இந்த அரசு ஒரு மொழித் திட்டத்தை அமுலுக்கு கொண்டு வந்துவிடுமோ என்று அஞ்ச வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. தமிழ் என்பது அவசியம் தான். எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் தமிழில் தான் அதிகாரிகள் கையெழுத்து போடவேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டிருப்பது, இவையெல்லாம் வரவேற்கக் கூடியது தான். கோர்ட்டுகளில் தீர்ப்புக் கூறுவதும் தமிழில் இருக்க வேண்டும் என்றுவந்திருக்கிறது. அதுவும் வரவேற்கக் கூடியது தான். ஆனால் இங்கிலீஸ் இல்லாமல் எதுவும் இந்த நாட்டில் நடைபெற முடியாது என்பது என்னுடைய எண்ணம். இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், ஸ்ரீலங்காவில், சிங்கள மொழி தமிழ் மொழி இருக்கின்றன, அத்துடன் ஆங்கிலமும் கட்டாயமாக படிக்கவேண்டும் என்று உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம் இருந்தால்தான் நாடு முன்னேற்றம் அடைய முடியும் என்பது அவர்களுடைய கருத்து. அதற்கு தகுந்தவாறு உத்தரவிட்டிருக்கிறார்கள். நமது அரசு பி.யு.சி. வரை எந்தவிதமான கட்டணமும் செலுத்தவேண்டாம் என்று சொல்லியிருந்தது ஆனால் இப்போது ஹையர் எஜுகேஷன் அதாவது பிளஸ் 2 முறை ஆரம்பித்த பின்னால் இங்கிலீஸ் மீடியத்திற்கு சம்பளம் வசூலிக்கப்படுகிறது. * முதல் வருடத்திற்கு மாதம் 20 ரூபாய் வீதம் வசூலிக்கப்படுகிறது. இதை நிறுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். எப்படியிருந்தாலும் இங்கிலீஸ் போய்விடும் என்று கருத முடியாது. ஒரு சமயம் நமது மின்சாரத்துறை அமைச்சர் அவர்கள், தமிழ் படித்தவர்களுக்கு என்ன வேலை வாய்ப்பு என்று கேட்டபோது, வேலைகளை அவரவர்கள் தேடிக்கொள்ளவேண்டியதுதான் என்று சொன்னார்கள், இங்கிலீஸ் பாண்டித்தியம் இருந்தால் கம்பெனியிலாவது அல்லது வேறு மாநிலத்திலாவது ஏதா

[திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன்] [1979 மார்ச் 26]

வது வேலை பார்த்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் தமிழில் படித்திருந்தால் வேலைவாய்ப்பு கிடைக்கிறதா என்றால் அதுவும் இல்லை. இதே மாதிரிப் போய்க் கொண்டிருந்தால் நாட்டினுடைய நிலைமை இன்னும் மோசமாக போய்க்கொண்டிருக்கும். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

208 கோடி ரூபாய் இன்றைக்கு கல்விக்காக செலவு செய்யப் பட இருக்கிறது என்று அந்தக் காலத்திலே காங்கிரஸ் கட்சி 200 கோடி ரூபாய் மொத்த வருமானத்தில், பல திட்டங்கள் தீட்டியது. இந்த மாதிரி போடும் போது; மேற்கு வங்காளம், கேரளா ஆகிய மாநிலங்களில் எல்லாம் பட்டதாரிகளுக்கு மாதா மாதம் மானியம் உதவித் தொகைக் கொடுக்கப்படுவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். அதேமாதிரி படித்த ஏழை பட்டதாரிகளுக்கு நாமும் நிதி உதவி செய்ய வேண்டும். காரணம், ஏழை மாணவர்களின் பெற்றோர்கள் எல்லாம் நம் பிள்ளைகள் படித்துவிட்டு, பெரிய உத்தியோகத்திற்கு வருவார்கள். சம்பளம் கிடைக்கும் குடும்பத்தை காப்பாற்றுவான் என்று கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கனவுகள் எல்லாம் இன்றைக்கு கான்ஸ் நீராக இருக்கிறது எனவே இந்த அரசு அவர்களுக்கு எல்லாம் வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க சிந்திக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த ஆசிரியர்கள் பற்றி நான் கேள்வி கேட்டு, பதில் அளிக்கும்போது நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள், ஒரு ஆண்டிற்கு முன்பு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் 20,000 பேர்களுக்குமேல் வேலையற்று இருக்கின்றார்கள் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் 8,000 பேர்கள் இருக்கிறார்கள்; தமிழாசிரியர்கள் 4,000 பேர்கள் இருக்கிறார்கள்; உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் 4,000 பேர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கணக்கு சொன்னார்கள் ஆனால் சென்ற ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையிலே ஆயிரம் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்குத்தான் வேலை வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது; அதே போல் 200 தமிழ் ஆசிரியர்களுக்குத் தான் வேலை வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல் இந்த ஆண்டு, 1000 செகண்டரிகிரேடு ஆசிரியர்களுக்கும், 200 உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இப்படி 20,000 ஆசிரியர்கள் வேலையற்று இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லும்போது, வருஷத்திற்கு 1000 பேர்களுக்குத் தான் வேலை வாய்ப்பு என்று சொன்னால், எத்தனை ஆண்டுகளில் பூர்த்தியாகும் என்று சொல்ல முடியாது. எனவே, இந்த விவரங்களை யெல்லாம் கவனித்து அவர்களுக்குக் கெல்லாம் வேலை வாய்ப்பு அளிக்க வேண்டியது மிகமிக அவசியம். கல்வியின் அஸ்திவாரம் ஆரம்பப் பள்ளி, உயர் ஆரம்பப் பள்ளிகள்தான்.

1979 மார்ச் 26] [திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன்]

இந்தப் பள்ளிகளிலே எல்லாம் ஒரு வகுப்பிலே 50, 60 பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். மிகவும் சிரமப்படுகிறார்கள். எனவே, இந்த அரசு ஆரம்பப் பள்ளியாக இருந்தாலும், உயர் ஆரம்பப் பள்ளியாக இருந்தாலும் ஒரு ஆசிரியருக்கு இத்தனை குழந்தைகள் தான் இருக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயிக்க வேண்டும். அப்படி செய்தால்தான், ஆசிரியர்கள் நல்ல முறையிலே பணியாற்ற முடியும். நம் வீட்டிலேயே 4, 5 குழந்தைகள் இருந்தால், பொறுக்கமுடியாமல் 3½ வயதுள்ள குழந்தையை, 5 வயது என்று சொல்லி பள்ளிக்கூடங்களிலே கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறோம். இது பெரிய தப்பு. 5 வயது பூர்த்தியானால்தான் பள்ளிக்கூடங்களிலே சேர்க்கவேண்டும் என்று கண்டிப்பாக ஒரு உத்தரவு போட வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தக் குழந்தைகளுக்கு கற்கும் தன்மை ஏற்படுகின்றது என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்கிறேன்.

அதோடு, தனியாருடைய பள்ளிகளிலேயும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலேயும் வேலை செய்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு குறித்த நேரத்தில் சம்பளம் கிடைப்பதில்லை; அப்படி கொடுப்பதும் இல்லை. சென்ற ஆண்டு, தீபாவளிக்குகூட, தீபாவளி கழிந்த பிறகுதான் அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டது. அதே போல், மெடிகல் லீவ் சாலரி, சரண்டர் லீவ் சம்பளம், பி.எப். எல்லாம் தனியார் பள்ளிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே உள்ள ஆசிரியர்களுக்கு சரியாகக் கிடைப்பதில்லை. எனவே, இவைகள் மற்றவர்களுக்கு எப்படி கிடைக்கிறதோ, அந்த மாதிரி கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அல்லது அரசே நேரடியாக வழங்க வேண்டும்.

நல்லமுறையிலே இந்த ஆசிரியர்கள் வேலை செய்ய வேண்டுமென்றால், ஒரு ஆசிரியருக்கு இவ்வளவு மாணவர்கள் என்றிருக்க வேண்டும். உயர் ஆரம்பப் பள்ளி, அதாவது ஹையர் எலிமெண்டரி ஸ்கூல்களை எடுத்துக் கொண்டால் 350 மாணவர்கள் உள்ள ஒரு உயர் துவக்கப்பள்ளிக்கு ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர், ஒரு தமிழ் ஆசிரியர், ஒரு உடற் பயிற்சி ஆசிரியர், ஒரு அட்டென்டர் என்று போட்டால், அது நல்ல முறையிலே இயங்குமுடியும். ஹைஸ்கூலை எடுத்துக் கொண்டால் 100 பிள்ளைகள் இருந்தாலே ஒரு கிளார்க் போடுகிறார்கள். ஆனால், ஒரு உயர்துவக்கப்பள்ளியில் 1000 பிள்ளைகள் இருந்தாலும் ஒரு அட்டென்டர் கூட போடுவதில்லை. அதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

அதேபோல், நிதி வசதியின்றி இப்போது பல ஹையர் செகண்டரி பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அப்படி நிதி வசதியின்றி இருக்கும் அந்தப் பள்ளிகளிலே லேபாரடரி வசதியில்லாமல், நூல்நிலைய வசதியில்லாமல் இருக்கின்றன. சரியான தேவையான ஆசிரியர்களும் இல்லை. எனவே, கண்டிப்பாக இந்த அரசு முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு, அங்கே

[திரு. ரெ. வீ. சவுந்திரராஜன்] [1979 மார்ச் 26]

எல்லாம் லேபாரடரி வசதிகள், நூல்நிலைய வசதிகள் செய்து தரவேண்டும். இதிலே, தனியார் பள்ளிகள், அரசுப் பள்ளிகள் என்று பாகுபாடு செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மேலும் இந்தத் தனியார் பள்ளிகளுக்கு 1971க்குப் பிறகு ஆரம்பிக்கப் பட்டவைகளுக்கு மானேஜ்மெண்டு கிராண்டு கிடையாது என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த கிராண்டு கிடைப்பதற்கும் ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும்.

[பிற்பகல் 12.10]

சிறந்த தமிழ்ப் புத்தகங்களுக்குப் பரிசு கொடுத்து வந்தார்கள். அதுவும் நிறுத்தப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. மீண்டும் சிறந்த புத்தகங்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கவேண்டும். கரூர் தாலுகாவில் பரமாத்தி உயர்நிலைப் பள்ளிக் கட்டடத்திற்காக 35,000 ரூபாய் வசூலிக்கப்பட்டு கல்வி இலாகாவிடம் கொடுத்து ஆறு ஏழு ஆண்டுகளாகியும் கட்டிடம் கட்டித்தரப்படவில்லை. அதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். புதுக்கோட்டை மாவட்டம், திருமயம் பொன்னமராவதி ஒன்றியத்தில் சடையப்பட்டி கிராமத்தில் புயல் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் 10,000 ரூபாய் தருவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் ஐயாயிரம் ரூபாய்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

நேரம் இல்லாத காரணத்தால் பல விவரங்களை எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை. பத்து நிமிஷத்தில் எதைப் பேசுவது? முன் வரிசையில் உள்ளவர்கள் நிறையப் பேசுகிறார்கள். பழக்கம் இல்லாத எங்களுக்கு அதிக நேரம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. எஸ். ஜே. இராம சாமி): நடுவிலே அட்ஜர்ன்ட்மென்ட் மோஷன்கள் எல்லாம் வந்து நிறைய நேரம் எடுத்துக் கொள்கிறபடியால் நேரத்தை இப்படி பங்கிட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகிறது.

திரு. கு. அ. செங்கோட்டையன் : பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, 1979-80 ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியத்தைப் பாராட்டிப் பேசுவதற்கு வாய்ப்புத் தந்தமைக்காக முதலில் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1979-80 ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியத்தில் கல்விக்காக 208 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி பிற்பட்ட பகுதிகளுக்கு எல்லாம் கல்விக் கண்ணைக் கொடுக்கிற திட்டத்தை உருவாக்கிய மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்களுக்கும், கல்வியமைச்சர் அவர்களுக்கும் முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேல் நிலைக் கல்வித் திட்டத்தில் 10 பிளஸ்2 என்ற அடிப்படையில் தொழில் கல்வியை உருவாக்கியிருப்பதன் மூலம் கிராமங்களில் வேலை இல்லாமல் இருப்பவர்கள் தொழில் கல்வி கற்று அதன்மூலம் கிராமங்களில் ஆங்காங்கு சிறு தொழில்மனை

1979 மார்ச் 26] [திரு. கு. அ. செங்கோட்டையன்]

நிறுவி வாழ்க்கைக்கு நல்ல அடிப்படையான கல்வித் திட்டத்தைப் புகுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் தாளவாடி போன்ற பகுதிகளில் எல்லாம் அரசு ரூ 1,75,000 ஒதுக்கி செலவு செய்தாலும் அங்கு 12 மாணவர்கள்தான் படித்துக் கொண்டிருக்கும் நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது. அந்தப் பகுதி பிற்பட்ட பகுதி, வெகு தூரத்திலிருந்து அவர்கள் வரவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, அங்கே ஒரு ஹாஸ்டல் அமைத்துத் தந்தால் அதிகமான மாணவர்கள் தங்கி படிக்க முடியும். அந்த வகையில் திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

10 பிளஸ் 2 என்ற அடிப்படையில் கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்கியிருப்பதில் அரசு இதை அறிவித்து ஓராண்டுக் காலம் ஆகியிருப்பதில் என்னென்ன குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி ஆராய் குழுக்கள் அமைத்து குறைகளை எல்லாம் களையும் வண்ணம் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த அரசு ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு கணவன் மனைவி இருவரும் ஆசிரியர்களாக இருந்தால் இருவரும் ஒரே இடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்ற ஆணையைக் கல்வித்துறை முதல் முதலாக அமல்படுத்தியிருக்கிறது. முன்பு ஏ. விங்., பி. விங் என்று இரண்டு பிரிவுகள் இருந்தன. ஆசிரியர்கள் ஏ விங்கில் இருந்தால் உயர்ந்தவர்கள் என்றும், பி விங்கிலிருந்தால் கீழ்த் தரப்பட்டவர்கள் என்றும் கருதும் நிலை இருந்தது. நம் முடைய அரசு இரண்டையும் இணைத்திருக்கிறது என்பதை மாற்றுக் கட்சியில் இருப்பவர்கள் மறந்து விடமாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். எனக்கு முன்னால் உரையாற்றிய நண்பர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் எத்தனை ஆசிரியர்கள், பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் ஒடுக்கப்பட்டார்கள், சிறைச் சாலையில் வைத்து கையொப்பம் வாங்கினார்கள் என்பதையெல்லாம் 1974-ல் கண்டோம் என்பதை மறந்துவிடமாட்டார்கள் என்று கருதுகிறேன். மாணவர்களை ஹாஸ்டலில் சென்று அடிப்பதாகச் சொன்னார்கள். திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் பட்டம் பெறுவதற்காக ஒரு மாணவரைச் சுடுகின்ற காட்சியைக் கண்டோம். அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சியில் இருந்ததை மறந்துவிட முடியாது. இன்றையதினம் கல்வித் துறையில் இருந்து வெளியிடப்படும் ஆணைகள் நகராட்சிப் பள்ளிகளுக்கும் உள்ளாட்சிப் பள்ளிகளுக்கும் மிகவும் தாமதமாகப் போகிறது.

அதனைப் போக்கக் கல்வித் துறையிலே ஆணைகளை உடனுக்குடன் ஏனையை துறைகளிலே பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்களுக்கும் அமல்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. கு. அ. செங்கோட்டையன்] [1979 மார்ச் 26]

அடுத்து, என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட தொகுதியாக இருக்கிறது. சத்தியமங்கலம் தொகுதியிலே கல்லூரி ஒன்றை அமைக்க வேண்டும். ஏறத்தாழ 4 ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கின்ற அந்த ஏரியாவில், மேல்நிலைப்பள்ளிகளிலே 400, 500 மாணவர்களுக்கு மேல் படிக்கின்ற நிலையில் ஒரு கல்லூரியை அமைத்துத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தூக்கநாயக்கன்பாளையத்திலே 19 பள்ளிகளைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள், பள்ளிகள் மலைப்பிரதேசங்களில் அமைந்திருப்பதால், வாரத்திற்கு 5 நாட்கள் பள்ளிகள் நடந்தாலும், 3, 4 நாட்கள்தான் செல்ல முடிகிறது, போக்குவரத்து வசதியற்ற அந்தக் காரணத்தாலே ஆசிரியர்களும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்கள் ஹில் அலவன்ஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்கு ஹில் அலவன்ஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தூக்கநாயக்கன்பாளையம், பங்களாபுதூரில் மேல்நிலைப்பள்ளி இருக்கிறது, அங்கே மாணவர்களுக்காக விடுதி அமைத்துத் தரவேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே நான் கல்வி அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சிக்கரசம்பட்டியில் ராமரம்பனூர் என்ற இடத்திலே மலைவாழ் மக்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய 80 குழந்தைகள் இன்றைக்கு கல்வி கற்க முடியாமல் இருக்கிறது. அவர்கள் 2 மைல் யானைகள் வருகின்ற அடர்ந்த காட்டைத் தாண்டிப் போகவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அங்கே ஒரு பள்ளி அமைத்துத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சத்தியமங்கலம் நகராட்சிக்குட்பட்ட புளியங்கொம்பு என்ற இடத்திலேயும் கிட்டத்தட்ட மலைப்பகுதியாக உள்ள அந்தப் பகுதியிலே 60 குழந்தைகள் கல்வி கற்பதற்கு வசதியில்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்கள் கல்வி கற்பதற்காக அங்கே ஒரு ஆரம்பப் பாடசாலையை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த மானியத்தை வரவேற்று வாழ்த்திப் பாராட்டி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

*திரு. கு. ரமணி : மிஸ்டர் சேர்மன், இந்த மானியத்தின் மீது மார்க்கிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினுடைய சார்பிலே என்னுடைய சில கருத்துக்களை முன் வைக்க விரும்புகிறேன். போன ஆண்டு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் சொன்ன சில வார்த்தைகளை நான் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். 'நான் படித்து விட்டேன், பட்டம் பெற்றுவிட்டேன், படித்துவிட்டுத் தொழில் இல்லாமல் இருக்கிறேன். சமுதாயத்திற்குப் பாரமாக இருக்கிறேன்' என்ற நிலைமை இல்லாமல், பயன்தரக்கூடியவர்

1979 மார்ச் 26]

[திரு. கு. ரமணி]

களாக இருக்கின்ற சூழ்நிலையில், இப்போதுள்ள நிலைமையை ஒழித்து 'எங்களுக்குத் தொழில் தெரியும்' என்னால் உழைக்க முடியும், நான் சமுதாயத்திற்குப் பயன்படுவேன் என்கிற அடிப்படையில், தகுதியையும், தன்மையும் உருவாக்கிக் கொள்கின்ற அளவில், கல்வி அமைய வேண்டும், முற்போக்கான கல்வியாக அமைய வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஒரு முற்போக்கான கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்குவதற்கு எங்களாலான முயற்சியை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறோம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள்—அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லலாம், நாங்கள் வந்து இரண்டு ஆண்டுக்காலம் தானே ஆகிறது என்று—இந்த சூழ்நிலையில் கல்வியை முழுமையாக மாற்றியமைக்க அவர்கள் கூறியபடி என்ன திட்டங்கள், கொள்கை வரையறைகளை வைத்திருக்கிறார்கள் என்று கல்வியமைச்சர் அவர்களுடைய விளக்கத்திலே குறிப்பிடவில்லை என்பதைப் பார்க்கிறேன். மேலும் கூறும்போது 'கல்லூரிகளில் போய் 80 ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கின்றார்கள், என்றால் 2 லட்சம் பேர்கள் படிக்காமல் தேங்கிவிடுகிறார்கள், இப்படித் தேங்கிவிடுகின்ற 2 லட்சம் பேர்களுக்கும் தன்னம்பிக்கை ஏற்படக்கூடிய வகையில், உயர்நிலைக் கல்வியில் தொழில் கல்வி பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில், அதன் அடிப்படையில், அகில இந்திய அடிப்படையில் கொண்டுவரப்பட்ட திட்டத்தின் அடிப்படையில் எல்லோருக்கும் இந்த வாய்ப்பு இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இந்தத்தொழில் கல்வியைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம்.' என்று போன வருடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். மேல்நிலைப் பள்ளிகளிலே ப்ளஸ் 2 வகுப்புகளிலே கொண்டுவரப்படுகிற தொழில் கல்வியைப்பற்றித் தான் குறிப்பிடுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

[பிற்பகல் 12.20]

இன்றைக்கு நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன், அந்த வகுப்புகளிலே சொல்லிக் கொடுக்கிற தொழில் கல்வியைக் கற்றுக் கொண்டு மேல்வகுப்புக்குப் போகாத மாணவன் வெளிவந்து விட்டால், அந்தத் தொழிற்சாலைக்குப் போய் வேலையில் சேரக்கூடிய தகுதி கிடைக்குமா? அந்த அளவுக்கு அங்கே தொழில் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறதா என்பதை நாம் பார்க்க வேண்டும். அப்படியில்லையென்பதுதான் உண்மை. அவர்களுக்குச் சில பாடங்கள் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகின்றன. அதில் கிடைக்கக்கூடிய அனுபவங்கள் வாயிலாக வேலைக்குச் செல்லலாம், மேற்படிப்புக்குப் போகலாம் என்ற நிலையிருக்கும்போது மேல்படிப்புக்குத்தான் போக முடியுமே தவிர, அந்தப் படிப்பை வைத்துக்கொண்டுமட்டும் வேலை கொடுக்கமாட்டார்கள், தொழிற்சாலைகளில். அந்த அளவுக்குத்தான் தொழில் கல்வியினுடைய தகுதி இருக்கிறது என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆகவே, கல்வியினுடைய இன்றைய தரத்திலே ஒரு மாற்றம் செய்து வாழ்க்கைக்கு ஏற்ற, வாழ்க்கையோடு இணைந்த கல்வி, ஒரு தொழில் செய்யக்கூடிய திறமை

[திரு. கு. ரமணி]

[1979 மார்ச் 26]

பெறுகிற கல்வி என்ற வகையில், மேல்நிலைப் படிப்புகள் முடிவதற்குள்ளே, அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படியான கல்வித் திட்டத்தை அமைக்க ஆசிரியர் பிரதிநிதிகளையும், மாணவர்கள் பிரதிநிதிகளையும் கொண்டு சரியான ஆலோசனை செய்து திட்டம் வகுக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவரையில் இது ஒழுங்காக வராது என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்லவிரும்புகிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை]

கல்விக்காக, அதிகமாகப் பணம் செலவிடப்பட்டது என்று கணக்கு கொடுக்கிறார்கள். 1975-76-லிருந்து, 1979-80 வரை ஒவ்வொரு வருஷமும், ரூ. 20 கோடி, ரூ. 15 கோடி என்று அதிகரிக்கப்பட்டு, இன்றைக்கு, சற்றே குறைய ரூ. 209 கோடிக்கு வந்திருக்கிறது. இதெல்லாம், பணத்தினுடைய மதிப்பு குறைந்த பிறகு, பண வீக்கம் ஏற்பட்டு, வருஷாவருஷம் ஏற்படும் மதிப்புக் குறைவையும் சேர்த்துத்தான் பார்க்கவேண்டும். ஆகவே, அதிக பணத்தின் பலன் என்ன இருக்கிறது என்ற அந்தப் பொருளாதார விஷயத்திற்குள்ளே நான் போக விரும்பவில்லை. பணத்தைச் சொல்லி, அதிகமாகப் பணம் கொடுத்து விட்டோம் என்று சொல்லிவருவது, பரம்பரையாக, சொல்கிற டிரடிஷனல் வாதமாகும். பணம் அதிகம் கொடுப்பது தப்பு என்று நான் சொல்லவில்லை, இன்றைக்குச் செலவு செய்வதைவிட பல மடங்கு அதிகம் கொடுத்தாலும், செலவழித்தாலும் கல்வித் தேவையை பூர்த்தி செய்யமுடியாது என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பணம் அதிகம் கொடுப்பதால், பிரச்னை சரியாகி விட்டது, சரியான பாதையில் செல்கிறோம் என்று சொன்னால், அது சரியாகாது. ஆகவே, அதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன், நீங்கள் ஆசிரியர்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். கல்வி பற்றிய எண்ணங்கள் முழுவதும் செயலாக்கப்பட்டு மாணவர்களுக்குக் கல்வி புகட்ட சங்கிலிக் கன்றி போன்றவர்கள் ஆசிரியர்கள். இந்தக் கல்விக்காக அதிகம் செலவழிப்பதிலே, எவ்வளவு ஆசிரியர்கள் புதிதாக வருகிறார்கள். 1977-78 ஆம் ஆண்டிலே, 1,000 புதிய ஆசிரியர்கள், 200 உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள், 200 முதுநிலைத் தமிழாசிரியர்கள்—இந்த வருஷம், ரூ. 208 கோடி ஒதுக்கும்போது, அதே ஆயிரம் ஆசிரியர்கள், 200 உடற் பயிற்சி ஆசிரியர் பதவிகள், 200 பி.டி. தலைமை ஆசிரியர் பதவிகள், இன்னொரு 200 பி.டி. நடுத்தரப் பதவிகள், 200 பகுதி நேரக் கைத் தொழில் ஆசிரியர் பதவிகளில் 200 முழு நேரப் பதவிகள், இவ்வளவுதான் புதிதாக வேலை வாய்ப்புக்காக, ஏற்படுத்தப்பட இருக்கின்றன. அப்படியானால், எவ்வளவு இருக்கும்? இன்றைக்கு வேலையில்லாமல் இருக்கும் ஆசிரியர்கள், செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள் படித்தவர்கள், கோவை மாவட்டத்திலே கணக்கு போட்டால், 1,500 லிருந்து 2,000 வரை, பல வருஷங்களாகக், 8 வருஷங்களாகக் கூட வேலையில்லாமலிருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆகவே, வேலையில்லாமலிருக்கும்

1979 மார்ச் 26]

[திரு. கு. ரமணி]

ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கையை கருத்தில் கொண்டு, அவர்களது வேலையில்லா திண்டாட்டத்தைப் போக்கும் வகையில் இது இருக்கிறதா என்றால் இல்லை என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அப்படியானால் கல்வி வளர்ச்சிதான் எப்படி ஏற்படும்?

அடுத்து, பள்ளிகளிலே வசதி. கல்வி கற்றுக்கொடுக்கும் பள்ளி கூடங்கள் எப்படி இருக்கவேண்டும்? உயர்நிலைப் பள்ளிகள், மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் சரியான நூல் நிலையங்கள் இல்லை. நூல் நிலையங்களை விஸ்தரிக்கப்போகிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். நூல்நிலையத்திற்கென, தனியாக, புத்தகங்களை வாங்க, போதிய யோசனை செய்து, அதை உபயோகப்படுத்தக் கூடிய தன்மையில், மாணவர்களுக்கு வழங்கக்கூடிய முறையில், அதற்கென்று தனியாகப் பாதுகாப்பாளர் கூட நியமிக்கப்படவில்லை. அங்கே பணியாற்றக் கூடிய ஆசிரியர் தலையில் அதைக் கட்டிவிட்டு, அவர் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்கும் வேலையையும் சரியாகச் செய்ய முடிவில்லை, நூல் நிலையத்தையும் பாதுகாக்க முடியவில்லை. வளர்ந்து வரும் விஞ்ஞான யுகத்தில், அறிவு வளர்ந்து வரும் வேகத்தில், நூல் நிலையங்கள் எப்படிப் பயன் உடையதாக இருக்கும் என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் நன்றாக அறிவார்.

அதை கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதை கவனித்து ஆராய வேண்டியது மிகவும் அவசியம். அதற்கு அடுத்தது, கட்டிட வசதி, பர்னிசர் வசதி. இன்றைக்கு பள்ளிகளிலே 6, 7, 8-வது வரைக்கும் இருக்கிற ஆரம்ப பள்ளிகளிலே இருக்கிற குழந்தைகள் தரையிலே உட்கார்ந்து தான் கல்வி கற்கிறார்கள். உட்கார ஒரு பலகை கூட கிடையாது அவர்களுக்கு. அவர்களுக்கு பாடம் கற்பிக்கிற ஆசிரியர்களுக்கு அவர்கள் உட்கார ஒரு நாற்காலிகூட கிடையாது. டேபிளை விட்டுத் தள்ளுங்கள். உட்கார ஒரு நாற்காலிகூட கிடையாது என்னும்போது டேபிள் பிரச்னை எதற்கு? நாற்காலிகளை கூட சில பள்ளிகளில், அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய வேறு சில பணிகளில் இருந்து பணம் எடுத்து தாங்களாகவே வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். இவைகளை நிர்வாகத்தினர் வாங்கிக் கொடுப்பதில்லை. தேவையான பர்னிசர்கள் இல்லை, போதிய கட்டிடங்கள் இல்லை, போதிய இடவசதிகள் இல்லை. இந்த நிலையை நீங்கள் உடனடியாக மாற்றியாக வேண்டும், இல்லாவிட்டால் நீங்கள் என்ன கொள்கையைச் சொன்னாலும் அந்தக் கொள்கைகளை கல்வியை மாணவர்களுக்கு புகட்டுவதற்கு முடியாமல் போய்விடும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிடும்.

அடுத்து மேல்நிலைப் பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்கள்—அவர்கள் சுமார் 700 பேர்களுக்கு மேல் இருக்கிறார்கள். அந்த தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு அவர்களின் தகுதி அளவுக்கு சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பட்டு கொடுக்கப்படவில்லை. மூன்றாவது

[திரு. கு. ரமணி]

[1979 மார்ச் 26]

ஊதியக்குழுவின் பரிந்துரைப்படி கூட அவர்கள் இன்னும் சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்படாமல், ஏற்கெனவே வாங்கிக் கொண்டிருக்கிற சம்பளத்தையே வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என் வீட்டிற்குப் பக்கத்திலேயே இருக்கக்கூடிய சித்தாபுதூர் மேல்நிலைப்பள்ளி தலைமை ஆசிரியர், ஒரு எம். ஏ. எம். எட். படித்த தலைமை ஆசிரியர் இன்னமும் பழைய சம்பளத்தையே வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையை மாற்றியாக வேண்டும். அந்த தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு நியாயமாக தகுதிப்படி தரவேண்டிய சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் 4, 5, 7 வருடங்களாகவே அந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உடனடியாக அந்தச் சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு அவை உடனடியாக வழங்கப்படவும் வேண்டும்.

மாணவர்களின் நிலை மட்டும் என்ன? அவர்களுக்கு உயர்நிலைப்பள்ளிகளில் ஸ்டேஷனரி பீஸ், லைப்ரரி பீஸ், லிட்டரரி பீஸ், கேம்ஸ் பீஸ், எக்ஸ்கர்ஷன் பீஸ், லேபரட்டரி பீஸ், கிராப்ஸ்ட் பீஸ் என்று பலவகை பீஸ்கள் மாணவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படுகின்றன. அந்த கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்படுவதை மட்டும் நான் தவறாகச் சொல்லவில்லை. அப்படி வசூலிக்கப்பட்ட பணம் எல்லாம் எந்தெந்த காரியங்களுக்காக வசூலிக்கப்பட்டதோ அந்தக் காரியங்களுக்கு முறையாக செலவழிக்கப்படுகிறதா என்று பார்த்தால்—கிடையாது. சில பள்ளிகளில் எக்ஸ்கர்ஷன் போவதே கிடையாது. சில பள்ளிகளில் தேர்வு நேரங்களில் கூட அவர்களுக்கு காதிதங்கள் கொடுப்படுவது கிடையாது. இப்படிப்பட்ட நிலைகள் இருப்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவைகளை எல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு சரியான முறையான காரியங்களைச் செய்ய முன் வரவேண்டும்.

அதேமாதிரி ஆரம்ப பள்ளிகளில் இருக்கும்படியான குழந்தைகள்—20 லட்சம் பேர்களுக்கு மேல் வருகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அது பிற்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகளையும் சேர்த்து 20 லட்சத்திற்கு வருகிறார்கள், என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களில் 58 சதவீதத்தினரே பள்ளிகளுக்கு ஒழுங்காக வருகிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். அந்த மீதி 42 சதவீதம் மாணவர்கள் பள்ளிக்கு வராமல் இருப்பதற்கு பிரதானமான காரணம் என்ன? அந்த காரணத்தை நாமே தெரிந்துக் கொள்ள முடியும். யாரையும் கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. என்ன காரணம் பசியும் பட்டினியும் தான் காரணம். அந்த ஏழைக் குழந்தைகளுக்கு, சின்னஞ் சிறுவர்களுக்கு பள்ளிக்கு வரமுடியாமல் போவதற்கு காரணம் பசியும் பட்டினியும்தான். கோவில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்ற பழமொழியை மாற்றி பள்ளி இல்லாத தெருவில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்ற கருத்து உருவாக வேண்டும்.

1979 மார்ச் 26]

[திரு. கு. ரம னி]

இந்தக் குழந்தைகளுக்கு மதிய உணவு அளிக்கும் திட்டம் இருக்கிறது. அந்த உணவுப் பொருளுக்குத் தேவையான சாதனங்கள் கேர் ஸ்தாபனங்கள் போன்றவைகள் கொடுத்து உதவுகின்றன. கேர் ஸ்தாபனம் 20,000 டன் உணவுப் பொருள்களையும் கொடுக்கிறது. அந்த சாதனங்களும், உணவுப் பொருட்களும் திருடப்படுகின்றன. ஊழல் நடக்கிறது குழந்தைகளுக்கு கொடுக்கும் மதிய உணவிலேயே ஊழல் நடக்கிறது. ஒரு மாணவனுக்கு ஒரு மதிய உணவிற்கான செலவு மாநில அரசில் கொடுப்பது 10 காசு, மற்ற உள்ளாட்சி மன்றங்கள் போன்றவை 5 காசு ஆக 15 காசுகள் தான் செலவாகிறது. அந்த மதிய உணவிற்கான செலவை 25 பைசாவாக கூட்டி, நல்ல உணவை, தரமான உணவை அவர்களுக்கு வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஒரு மாணவனுக்கு குறைந்த பட்சம் அவனுடைய அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டும். அவனுக்கு மதிய உணவு அளிக்கப்பட வேண்டும், உடைகள் வழங்கப்பட வேண்டும், சீருடை என்று கொடுத்தாலும் சரி—சிலேட்டு புத்தகங்கள் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும். இப்படி அவர்களுக்குத் தேவையானவற்றை கொடுத்துப் பாருங்கள். அவர்கள் ஏன் பள்ளிக்கு வராமல் போகிறார்கள்? நிச்சயமாக வருவார்கள். இந்த 42, 58 என்று வராது. அனைவரும் நிச்சயமாக பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருவார்கள்.

அதே மாதிரி மைய சமையற் கூட திட்டம். மைய சமையற் கூட திட்டம் செங்கற்பட்டு, தென்னார்க்காடு, வட ஆர்க்காடு ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக சொல்கிறார்கள். மேலும் 3 மாவட்டங்களில் ஏற்படுத்துவதற்கும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுவதாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். என்னைக் கேட்டால் அனைத்து மாவட்டங்களிலும் இந்த மைய சமையற் கூட திட்டம் செயல்பட வேண்டும் என்று சொல்வேன். பொருள்கள் திருட்டு போவதற்கும், ஊழல் நடைபெறுவதற்கும் இடம் ஏற்படாத வகையில் இம்மைய சமையற் கூடம்—கிச்சன்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டு நல்ல தரமான உணவு இந்த குழந்தைகளுக்கு வழங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் எல்லா இடங்களிலும் செய்ய வேண்டும் என்பதை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

[பிற்பகல் 12-30]

மேலும் இந்த ஆரம்பக் கல்வி என்பது கட்டாயக் கல்வியாக இருக்கவேண்டும். எனக்கு முன்னாலே பேசிய திராவிட முன்னேற்றக் கழக உறுப்பினர் சொன்னார், 5-வது வகுப்பு வரைக்கும் என்று இருக்கக்கூடாது, 8-வது வரைக்கும் கட்டாயம் என்று இருக்க வேண்டும் ஒன்றும் கட்டாயக் கல்வியாக இல்லை என்றால், அந்த மாதிரி கொண்டு வரவில்லை என்றால், நிச்சயமாக நாம் நினைக்கும் எண்ணம் நிறைவேறாமல் போகும் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

[திரு. கு. ரமணி]

[1979 மார்ச் 26]

தனியார் துறையில் நடக்கும் கல்வி வியாபாரத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டும். தனியார் கல்வி ஸ்தாபனங்கள் நல்ல சேவை செய்கிறார்கள் என்று நாம் சொல்வதற்கு பழகிக் கொண்டு இருக்கிறோம். அதிலே நாம் தயங்குவது இல்லை. ஆனால் அதற்காக கல்வியை ஒரு வியாபாரச் சரக்காக ஆக்கிவிடக்கூடாது. இன்று இருக்கும் கல்விமுறை எப்படி இருக்கிறது என்றால், சமுதாய அமைப்பு பணக்கார நிலப்பிரபுத்துவ சமுதாயமாக இருக்கிறது. பணம் உள்ளவர்கள் தான் கல்விக் களஞ்சியத்திற்குச் செல்லலாம். அதிலிருந்து அள்ளலாம். பணம் இல்லாதவர்கள் கல்விக் களஞ்சியத்திற்குச் செல்ல முடியாது. அள்ளமுடியாது. தனியார் துறையில் உள்ள கல்வி அகங்கள் பணம் பறிப்பவையாக இருக்கின்றன. ஆகவே, தனியார் கல்வி நிலையங்களை அரசே மேற்கொள்ள வேண்டும். அப்படி செய்தால்தான் ஆசிரியர்களின் கஷ்டமும் போகும். தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு சம்பள செக் நேரடியாகக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். அப்படி செக் கொடுத்தாலும், அதை மாற்றுகிறபோது மறைமுக நிர்ப்பந்தம் செலுத்தி இதைச் செய்தால் தான் பணம் வாங்க முடியும் என்று நிர்ப்பந்தம் செய்ய முடியுமா? ஆகவே, கல்வி ஸ்தாபனங்கள் தனியார் வசம் இல்லாமல், எல்லாவற்றையுமே அரசு ஸ்தாபனங்களாக மாற்ற வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியைச் சேர்ந்த கோவை நகரத்தைப் பொறுத்தவரையில், சில வார்த்தைகளைச் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது. நகராட்சியின் கீழ் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் செகண்டரி ஆசிரியர்களாக பணிபுரிந்து, தனியாக படித்து பட்டதாரிகளாக தேர்வு பெற்ற பலர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் பதவிநியமனம் அளிப்பதில் முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும் என்று ஜி.ஓ. 1180, எஜுகேஷன் டிப்பார்ட்மெண்ட், தேதி 28—6—1977-ல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் என்ன நடவடிக்கை என்னால் ஒரு ஆசிரியர் 13 தரம் ஏற்றி இறக்கி, ரிவர்ஷன் செய்யப்பட்டு இருக்கிறார். கே. ஆர். கருப்புசாமி என்பவர் இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கப் பட்டு இருக்கிறார். 1977 மார்ச்சு மாதத்திலிருந்து இதுவரையில் வெளியில் பயிற்சியில் இருந்து வந்த ஆசிரியர்கள் 10 பேருக்கு வேலை கொடுத்து இருக்கிறார்கள். இது எல்லாம் ஊழல் நடவடிக்கை இல்லையா? இதிலே நடவடிக்கை எடுக்க ஒரு சங்கடம் இருக்கிறது என்று நினைக்கிறேன். இங்கே இருக்கிற கல்வி அமைச்சர் கல்விக் கொள்கையை மட்டும் வரையறுத்துவிட்டு அதை நிறைவேற்றும் பணியை நகராட்சிகளுக்கும் மற்ற ஊராட்சிகளுக்கும் விட்டு விடுகிறார் என்று கருதுகிறேன். அதனால்தான் இந்தத் தவறுகளை உடனுக்குடன் தவிர்க்கமுடியவில்லை. நிர்வாக அதிகாரம் உள்ளாட்சி துறையிடமுள்ளது. அந்தப் பள்ளியிலேயே பணிபுரிந்துகொண்டு பட்டதாரிகளாக ஆகியிருப்பவர்களுக்கு முதலிடம் கொடுத்துவிட்டு, வெளியிலிருந்து வருகிற மற்ற ஆசிரியர்களுக்கு வாய்ப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது கட்டாயமாக பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1979 மார்ச் 26]

[திரு. கு. ரமணி]

கோவை நகராட்சியில் ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பாக்கி பணங்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. ப்ரமோஷன் கொடுத்தால் அல்லது லீவ் எடுத்தால், லீவு கன்வர்ஷன் செய்தால், அதற்கெல்லாம் கொடுக்க வேண்டிய பணம் கொடுக்காமல் தேங்கி இருக்கிறது. வருடக் கணக்கில் ஆசிரியர்களையும் இஷ்டம் போல் மாற்றி விடுகிறார்கள். அதிலே பாரபட்சம் இருக்கிறது. வீட்டு அருகாமையில் வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்று முனிசிபாலிட்யில் தீர்மானம் இருக்கிறது. கணவன் மனைவிக்கு ஒரே இடத்தில் வேலை கொடுக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இது அரசின் கொள்கை. இப்படி இருந்தும் அது நடைபெறுவது இல்லை. இவை பற்றியெல்லாம் கோவை நகராட்சியில் இருக்கிற கல்வி அதிகாரி மீது எத்தனையோ ரிப்போர்ட்டு கொடுக்கப்பட்டு இருக்கிறது. கணக்குக் கிடையாது. மதிய அணவு வினியோகத்தில் ஊழல் நடந்துள்ள குற்றச் சாட்டுக்கு அவர்மீது விசாரணை நடக்கிறது. அதைப்பற்றி எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இவ்விஷயத்தை உள்ளாட்சித் துறை அமைச்சர், இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் லோகல் பாடஸ், ஆகியவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறோம். அதை பரிசீலனை செய்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட முறையில் ஊழல்களுக்கு நிச்சயமாக இடம் கொடுக்காமல், செலவாகும் பணம் பூராவும் ஒழுங்காக கிடைத்து ஆசிரியர்கள் நன்றாக இருந்து, மாணவர்கள் ஊக்கமாக படிக்க அவர்கள் உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் என்ற முறையில் அமைய வேண்டும். இன்டர் டிபார்ட்மென்டல் ஆடிட் தேவை. இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் லோகல் பண்டில் இருந்து அதைச் செய்ய வேண்டும்.

மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது பிளஸ் 0 வகுப்புகள் துவக்கப்பட்டதன் மீது கருத்து கூறக் கேட்டார். தொழிற் கல்வி போன ஆண்டு எப்படி இருந்தது என்பதைப்பற்றி இங்கே சுட்டிக்காட்டினார்கள். இந்த ஆண்டு குறைகள் அது நீக்கப்படும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்போது நாம் வைத்து இருக்கும் பிளஸ் 2 வகுப்பு ஆரம்பித்து ஒரு வருஷம்தான் ஆகிறது. அது உருப்படியாக நடத்தப்பட வேண்டும். முதலில் லேபரேட்டரி இல்லை. தேவையான சாதனங்கள் இல்லை. அதை வாங்கி வைக்க இடம் இல்லை. லாப ரேடரி வேண்டும், இடம் வேண்டும், திறமையான தலைமை ஆசிரியர்கள் வேண்டும், அவர்களுக்கு வேண்டிய சம்பளம் சரியான முறையில் கொடுக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் நடைபெற்றால் நாம் அனுபவத்தில் ஒரு முடிவுக்கு வர முடியும். இன்றைக்கே அது சரிவராது என்று கூறுவது 'ப்ரிமெட் குர்ட் ஐட்ஜ்மெண்ட்' என்ற வகையில் ஆகும். அது நல்லமுறையில் செயல்பட்டால்தான் சரியாக இருக்கும். தொழில் கல்வி பயனுள்ளதாக ஆரம்பித்தால் நல்ல முறையில் அது வளரும். அந்த முறையில் அமைச்சர் அவர்கள் போன வருஷம் கொடுத்த கொள்கை விளக்க அடிப்படையில் ஆசிரியர்கள், மாணவர்களு

[திரு. கு. ரமணி]

[1979 மார்ச் 26]

டைய பிரச்சனைகளை மனதில் கொண்டு, அவர்களின் பிரதிநிதிகளையும் இணைத்து செயல்பட அரசு திட்டமிட்டு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, நாம் இன்றைக்கு எடுத்துக்கொண்டு இருக்கிற மானியக் கோரிக்கை மீது என் கருத்துக்களைத் தெரிவித்து கொள்கிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இது ஒரு முக்கியமான மானியமாகும். அந்த வகையிலே இதிலே கலந்துகொண்டு என்னுடைய கருத்துக்களை சொல்கிறேன் என்ற உணர்வோடு நான் எழுந்து நின்று இருக்கிறேன்.

கல்வி என்பது இந்தக் காலத்திற்கு மட்டுமல்லாமல், வாழையடி வாழையாக, வரும் காலத்திற்கும் பயன் அளிக்கக்கூடிய ஒரு திட்டம் என்பதை நாம் எல்லோரும் உணர்ந்து இருக்கிறோம்.

“ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவருக்கு எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து.”

என்று வள்ளுவர் பெருந்தகை அதைக் கூறியிருக்கிறார்கள். 7 ஜென்மங்கள் என்று சிலர் ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும், 7 தலை முறைக்கு ஒருவன் பெரும் கல்வி பயன் உடையதாக ஆகிறது என்கிற முறையில் நாம் இந்தத் துறைக்கு செலவழிக்கும் பணம் மிக ஆழமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒன்று என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் நினைவுபடுத்த விழைகிறேன். இப்படிப்பட்ட ஒரு துறை செலவழிக்கிற பணம் முழுமையான பலனை கிடைக்கக்கூடிய ஒரு செலவினமாக அமைந்துவிடவேண்டும் என்பதுதான் இன்றைக்கு எல்லோருடைய ஒரு ஆவலாக இருந்து கொண்டு இருக்கிறது. இன்றைக்கு கல்விக்கு என்று ரூ. 209 கோடி நாம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். அதிலும் குறிப்பாக தொடக்கப் பள்ளிகளுக்காக ஏறக்குறைய ரூ. 160 கோடி நாம் ஒதுக்கி செய்து இருக்கிறோம். ஆனால் இன்றைக்கு நாம் பார்க்கிறபோது தொடக்கப் பள்ளிகளில் இருந்து நாம் பெறுகின்ற பலன் அதிகமான விளைவுகள் தருகின்றன என்பதை நாம் பெறுகிறோம்.

முதல் வகுப்புக்கு வருகிற மாணவர்கள் எண் ிக்கை நம் முடைய தேசத்தின் எண்ணிக்கையை விட மிகமிகக் குறைவாக இருக்கிறது என்பது ஒருபுறம் இருந்தாலும், அந்த முதல் வகுப்பில் வருகின்ற, எழுகின்ற மாணவர், மாணவியர் கூட 2-ம் வகுப்பு, 3-ம் வகுப்பு என்று சொல்கிறபோது அவர்களுடைய எண்ணிக்கை படிப்படியாக குறைந்து ஆசிரியர்கள் எவ்வளவு மாணவர்களுக்கு போதிக்க வேண்டுமோ அந்த விகிதாச்சார அளவிற்கு மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை தொடர்ந்து இருப்பது இல்லை என்ற நிலை தொடர்ந்து வருவது நமக்கு எல்லாம் பெருத்த கவலை அளிக்கக்கூடியது என்பதை இந்த நேரத்தி

1979 மார்ச் 26]

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

ஓர் ஆசிரியர் பள்ளிகள் நாம் எத்தனை நடத்துகிறோம்? ஓராசிரியர் பள்ளிகள் என்று சொல்லக்கூடியவைகளைச் சில பகுதிகளில் நாம் நடத்துகிறோம். ஊராட்சி ஒன்றியங்களால் நடத்தப்படும் பள்ளிகளில் பயிலுவதற்கு நிறைய சங்கடங்கள் இருக்கின்றன பல பள்ளிகளில் அதுவும் காட்டுப் பகுதிகளில் இருக்கின்ற பள்ளிகள் சரிவர நடப்பது இல்லை. வருஷத்தில் ஒரு சில வாரங்கள் கூட நடைபெறுவது இல்லை. மாணவர்கள் அந்தப் பள்ளிக்கு வருவது இல்லை. ஆசிரியர்களும் வருவது இல்லை. அந்தப் பள்ளிகள் சில தினங்களுக்குத் திறக்கப்படுவது கூட இல்லை. சில இடங்களில் பள்ளிகள் இருக்கின்றன என்று கல்வி அலுவலகங்களிலே குறிப்பு இருக்கிறதே தவிர உண்மையிலேயே அங்கே பள்ளிகள் இருக்காது. ஆசிரியர்கள் சம்பளம் வாங்கிக்கொள்வார்கள். ஆசிரியர்கள் எப்போதும் அங்கே காணப்பட மாட்டார்கள். மாணவர்கள் என்பது குறிப்பிலே இருக்குமே தவிர உண்மையிலேயே மாணவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்.

[பிற்பகல் 12-40]

இன்னொரு வேதனை என்னவென்றால் சில பகுதிகளில் நான் சென்று பார்க்கும்போது—எந்த இடம் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை—கல்வி அலுவலரிடம் ஒரு ஊருக்கு பள்ளி வேண்டுமென்று சொல்லி, அவர் அந்த ஊரில் ஏற்கெனவே பள்ளி இருக்கிறது என்று பதில் அளிக்க, நான் அந்த ஊருக்குச் சுற்றுப்பயணம் செய்தபோது அந்த ஊரிலே பள்ளியே இல்லை என்று அவர்கள் சொல்ல, நான் திரும்ப வந்து அலுவலரைப் பார்க்க, அவர் ஆசிரியர் ஒவ்வொரு மாதமும் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்று சொன்னார். ஆசிரியர் ஒழுங்காகச் சம்பளம் வாங்குகிறார்; ஆனால் பள்ளி இல்லை. அப்பேர்ப்பட்ட பள்ளிகள் ஜவ்வாது மலையில் 3, 4 இடங்களில் இருக்கின்றன. வேண்டுமென்றால் பின்னால் பெயரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறேன். இது ஒரு நிலைமை.

இன்னொன்று. என்னுடைய தொகுதியில் மகதகடப்பா பஞ்சாயத்துக்கு உட்பட்ட ஒரு இடம்—அது சித்தூர் மாவட்டத்தை ஒட்டி இருக்கிறது—அங்கே இயங்குகின்ற பள்ளிக்கு கட்டடம், சுவர் இருக்கிறது; ஆனால் கூரை இல்லை. கூரை இல்லாதிருப்பது மட்டுமல்ல; கதவும் இல்லை. மனிதர்கள் அங்கே இல்லை; மாக்கள்தான் எப்போதாவது தங்குகிறார்கள். நான் எப்போது அங்கே போனாலும் இதைத்தான் பார்க்கிறேன். அங்கே குறிப்பு இருக்கிறது, ஆனால் பள்ளி இல்லை. இப்படிப் பல்வேறு இடங்களில் பள்ளியே இல்லாமல் இருக்கிறது. நான் அரசாங்கத்தைக் குற்றஞ்சாட்டவில்லை. அரசு தொடக்கப்பள்ளி நன்றாக நடக்க வேண்டும்; கல்விக்கு அதிகமாகச் செலவழிக்க வேண்டுமென்று 160 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது; அதைச் செலவிடும்போது அதற்கான கண்காணிப்பு இல்லை என்ற குறைபாட்டை என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது.

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

[1979 மார்ச் 26]

அதுமட்டுமல்ல, ஒரு பள்ளியிலே நான் பார்க்கும்போது, பெப்ரவரி மாதத்தில் பார்க்கும்போது ஜூன் மாதம் வரையில் அட்டன்டன்ஸ் இருக்கிறது. பெப்ரவரி மாதம் பார்க்கும்போது அட்டன்டன்ஸ் ரெஜிஸ்டரில் ஜூன்மாதம் வரை கையெழுத்து போட்டுவிட்டு ஆசிரியர் சென்றுவிட்டார். அவர் அங்கே இல்லை. வேறு ஒரு ஊரில் மளிகைக் கடை வைத்திருக்கிறார். ஏழை, எளியவர்கள், நலிந்தவர்கள், சமூகத்தில் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்—இவர்களுக்கு எல்லாம் கல்வி அறிவை ஊட்டவேண்டுமென்ற நோக்கத்தில் காரியங்கள் செய்தாலும், ஏராளமாகச் செலவு செய்தாலும் அந்தப்பணம் இப்படிப் பாழாகிறது என்பது வேதனை அளிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது.

கல்வித்துறையிலே இன்ஸ்பெக்டர் ஆஃப் ஸ்கூல்ஸ் நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அடிக்கடி அங்கே போய்ப் பார்த்தால் நிலைமையில் சீர்திருத்தம் ஏற்படும். ஒரு பள்ளியில் பார்த்தேன். 4 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு இன்ஸ்பெக்டர் ரிப்போர்ட் அங்கே இருக்கிறது. அதற்குப் பின்னால் அங்கே இன்ஸ்பெக்டர் வரவில்லை. நான்குட நோட் எழுதி வைத்திருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளைக் கவனிக்க கல்வி இலாக்காவில் பள்ளிக் கல்வி இயக்குநர் ஒருவர் தலைமையிடத்தில் இருந்தாலும், அது போதாது. பல ஜோனஸ்களாகப் பிரித்து, அங்கங்கே ஜாயின்ட் டைரக்டர் அல்லது டிபுடி டைரக்டர் பொறுப்பில் விடவேண்டும். அப்படியானால் இன்னும் கொஞ்சம் நல்ல முறையில் கண்காணிக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன். அதற்காக கொஞ்சம் செலவு ஆனாலும் பரவாயில்லை. அப்படிச் செய்தால்தான் ஓரளவு பலன் கிடைக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான பிரச்சனையையும் அமைச்சரவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன். ஊராட்சி மன்றங்கள் நடத்தும் பள்ளிகளுக்கு ஆகும் செலவு முழுவதையும் அரசாங்கம் மானியமாகக் கொடுக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது பொறுப்பை ஏன் அவர்களிடம் விட வேண்டும்? பணத்தைக் கொடுக்கின்ற அரசாங்கமே பொறுப்பையும் ஏற்றுக்கொள்வதுதான் சாலச் சிறந்தது. ஆகையால் ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளையும் அரசாங்கமே ஏற்று நடத்தினால் ஏதாவது நல்ல விளைவுகள் ஏற்படுமா என்று சிந்தித்துப் பார்த்து, பயன் இருக்குமானால் ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளை எல்லாம் அரசாங்கமே தன்னுடைய கண்காணிப்பில் எடுத்துக் கொள்வது சிறப்பாக இருக்கும் என்பது என்னுடைய கருத்து; அது சாத்தியமாக இருந்தால் அரசு அதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நண்பகல் உணவுத் திட்டம் என்று பள்ளிக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அது நல்ல திட்டம். அரசாங்கம் 10 பைசா கொடுக்கிறது; ஊராட்சி ஒன்றியம் 5 பைசா கொடுக்கிறது. ஆக மொத்தம் 15 பைசா ஒரு பிள்ளைக்கு. அதோடு 'கேர்'

1979 மார்ச் 26]

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

நிறுவனம் கொடுக்கும் உதவியையும் வைத்து நண்பகல் உணவு கொடுக்கிறார்கள். இந்த 15 பைசாவிலே ஒரு பிள்ளைக்கு எப்படி சாப்பாடு போட முடியும்? மிட்டாய் கூட வாங்கிச் சாப்பிட முடியாது. ஆகையால் ஒரு பிள்ளைக்கு குறைந்தபட்சம் 25 பைசா, 50 பைசா என்று வைத்தால் அது பயனுடையதாக இருக்கும்.

ஒரு 50 பைசா அளவிற்காவது கொடுக்க வேண்டாமா? நாமெல்லாம் வளர்ந்துவிட்டவர்கள், ஆனால் வளரக்கூடிய அவர்களுக்குச் சத்துணவு இருந்தால்தான், அவர்களுக்கு உடல் நலம் இருந்தால்தான் அந்த உடல் நலத்தோடு உள்ள நலமும் இருந்தால்தான் அவர்களுடைய அறிவு செம்மையாக இருக்கும். அப்போதுதான் அவர்களுக்குக் கல்வியிலே ஒரு அக்கறை ஏற்படும். அதை அரசு கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்திலே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று. இங்கே பள்ளிக் கட்டிடங்களைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய எல்லாக் கட்டிடங்களையும் ஒரே நேரத்தில் கட்டிவிட முடியாது என்பதை நானும் உணருகிறேன். இருந்தாலும், தனியார் நடத்துகின்ற பள்ளிகளுக்கும் நகராட்சி நடத்துகின்ற பள்ளிகளுக்கும் உரிய கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்காக 9 இலட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அரசினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளுக்கு 37 இலட்ச ரூபாய் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். இது போதாது. பல இடங்களில் கட்டிடங்களே இல்லை. ஒரு சில இடங்களில் இருக்கின்ற கட்டிடங்களில் உள்ள குறைபாடுகளைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு எனக்கு நேரம் இல்லை. சில இடங்களில் கட்டிடங்கள் இருப்பதைப் பார்த்தால் மிகப் பயங்கரமாக இருக்கிறது. அது எந்த நேரத்தில் விழுந்துவிடுமோ என்ற அபாயகரமான நிலையில் இருக்கின்றது. சில இடங்களில் கட்டிடங்களே இல்லை. சில இடங்களில் இருக்கின்ற கட்டிடங்களுக்குக் கூரைகளே கிடையாது. ஒரு கட்டுமானம்தான் கட்டிடம். கட்டுப்பாடு வேண்டும் என்றால் கட்டு இடம் வேண்டும். கட்டு இடம் என்று சொல்லப்படுவது கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்குக் கண்டிப்பாக வேண்டிய ஒரு இடமாகும். கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கு கட்டு இடம் வேண்டும். ஆகவே இடம் இல்லாவிட்டால் உங்களிடத்தில் கட்டுமானம் இருக்காது, கட்டுப்பாடும் இருக்காது. ஆகவே இந்தக் கட்டு இடம் என்று சொல்லப்படுவது தமிழிலே இருக்கின்ற ஒரு நல்ல வார்த்தை. இந்தக் கட்டு இடம் மிக முக்கியம். ஆகவே இந்தக் கட்டு இடத்தைக் கட்டுவதற்கு நீங்கள் முன்னுரிமை கொடுத்து அதற்கு மேலும் அதிகமாக நிதியை ஒதுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து மெட்ரிக்குலேஷன் பற்றிக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அந்தக் குறிப்பு ஒரு பெரிய பிரச்சினையைத் தூண்டக்கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த மாநிலத்திலே இப்போது 31 மெட்ரிக்குலேஷன் ஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. அந்த 31 மெட்ரிக்

[திரு. எம். ஏ. லத்திப்]

[1979 மார்ச் 26]

குலேஷன் ஸ்கூல்களிலும் 31 ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். அதாவது ஏறக்குறைய, சராசரியாக ஒரு பள்ளிக்கு ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். அதிலும் என்ன விசேஷம் என்று சொன்னால் அந்தப் பள்ளிகளிலே கட்டணம் வசூலிக்கிறார்கள். அப்படி கட்டணத்தைக் கொடுத்து அந்தப் பள்ளிகளிலே ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் கட்டணம் வசூலிப்பது இல்லை அரசுப் பள்ளிகளில். அது மட்டுமல்ல வேறு சில வசதிகளும் செய்து கொடுக்கிறோம். அப்படி இருந்தும் நம்முடைய பள்ளிகளிலேயும் அதாவது ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளிலேயும், அரசினர் நடத்துகின்ற பள்ளிகளிலேயும் இருக்கின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 200, 400 என்றுதான் இருக்கிறது. இப்படி குறைந்த எண்ணிக்கை இருக்கின்றதே, இதற்கு என்ன காரணம் என்பதைத் தயவு செய்து சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அங்கே கட்டணம் கொடுத்து படிப்பதற்குத் தயார். இங்கே கட்டணம் இல்லை என்றாலும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இல்லை. 31 மெட்ரிக்குலேஷன் ஸ்கூல்களில் 31 ஆயிரம் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், அங்கே இருக்கின்ற சூழ்நிலைகளுக்காகத்தான். அங்கே அந்த மெட்ரிக்குலேஷன் ஸ்கூல்களில் பாடங்களை மட்டும் சொல்லிக் கொடுப்பதில்லை. அங்கே ஆசிரியர்கள் ஒழுக்கத்தையும் கற்பிக்கிறார்கள். சொல்லால் சொல்லப்படுகின்ற எந்தக் காரியமும் நிச்சயமாக எடுபடாது. ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் மாணவர்களுக்கு ஒழுக்கத்தை போதிக்கும்போது அவர்கள் செயலால் அதைச் செய்து காட்ட வேண்டும். அவர்களுக்கு ஒரு கடமை உணர்ச்சி வேண்டும். அந்தக் கடமை உணர்ச்சி அங்கே இருக்கின்ற காரணத்தால்தான், அந்த ஒழுக்கம் அங்கே இருக்கின்ற காரணத்தால்தான், டிசிப்ளின் அங்கே இருக்கின்ற காரணத்தால்தான் அந்த ஸ்கூல்களில் அதிக அளவில் மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். ஏன் அதே நிலைமையை நாமும் நம்முடைய பள்ளிகளில் ஏற்படுத்தக் கூடாது? அப்படி அந்தச் சூழ்நிலை இல்லாமல் இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? இதை எல்லாம் அரசும், அலுவலர்களும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து தமிழ்நாடு பாட நூல் திட்டக் குழு என்று ஒரு இருக்கிறது. அது குறித்து நான் தனியாக ஒரு கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானம் கூடக் கொடுத்திருக்கிறேன். அதே பொருள் குறித்து மாண்புமிகு கல்வி-அமைச்சரவர்கள் மேலவையிலே கூட விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இஸ்லாமிய சமுதாயத்தின் உயிரினும் மேலாகக் கருதப்படுபவர் நபிகள் நாயகம். அவர்களைப் பற்றி எப்படி எழுத வேண்டும், எப்படி எழுதினால் சரி என்ற அந்த அடிப்படை அறிவுகூட இல்லாதவர்கள் நபிகள் நாயகத்தைப் பற்றியும் இஸ்லாமிய சமுதாயத்தைப் பற்றியும் வேதனையுறக் கூடிய அளவுக்கு எழுதி அப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைப் பாட நூலிலே புகுத்தி இருக்கிறார்கள் என்று சொல்கின்றபோது நாம் இதை எல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சிறுபான்மைச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர் ஒருவர் அந்த பாட நூல் குழுவிலே

1979 மார்ச் 26] [திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

இருக்கக் கூடாதா? அதிலே அப்படி ஒருவர் இருந்திருந்தால் இந்த நிலைமை உருவாகி இருக்குமா? ஆகவே இதை எல்லாம் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இன்னொன்று. வரலாற்றை எழுதும் போது எல்லா சமுதாயத்து மக்களிடத்திலும் ஒரு சாத்வீகமான சூழ்நிலை உருவாவதற்குரிய வழிகளிலே எழுதப்பட வேண்டும். பழங்காலத்திலே ஆங்கிலேயன் எழுதி வைத்து விட்டுச் சென்றான், முஸ்லீம்கள் இங்கே படையெடுத்தார்கள், அதை உடைத்தார்கள் இதை உடைத்தார்கள், இந்துக்கள் அவர்களை எதிர்த்தார்கள் என்றெல்லாம் இந்து, முஸ்லீம்களைப் பிரிப்பதற்கு என்று எழுதி வைத்து விட்டுச் சென்றான்.

[பிற்பகல் 12-50]

அந்த வரலாற்றை, அந்தச் சாக்கடைக் குப்பை இருக்கிறதே, அதை, சமுதாயத்தில் பிளவு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் ஆங்கிலேயன்கள் எழுதிவிட்டுப் போனார்கள். அந்த வரலாற்றைத் தூக்கியெறிந்து விட்டு.....

திரு. அ. ரகுமான்கான்: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தங்கள் மூலமாக மாண்புமிகு அமைச்சரவர்களின் கவனத்திற்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்—மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. லத்தீப் அவர்கள் பேசுகின்ற காரணத்தினால் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டுப் பாட நூல் நிறுவனத்தால் வெளியிடப்பட்டிருக்கும் மேல்நிலை முதலாம் ஆண்டு வரலாறு புத்தகத்தில் 168 ஆம் பக்கத்தில் ஆட்சேபகரமான பகுதிகள் இருக்கின்றன. அது இஸ்லாமிய சமுதாயத்தினரைப் புண்படுத்துகின்ற அளவிற்கு இருக்கிறது. இது பற்றி அமைச்சரின் கவனத்திற்குப் பல முறை கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது. அமைச்சரவர்களும் மேலவையில் கருத்துத் தெரிவித்திருக்கிறார் என்று கருதுகிறேன். நான் இதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்வதற்குக் காரணம், எனக்குக் கிடைத்த தகவலின்படி தமிழ்நாடு முழுவதும் உள்ள முஸ்லீம் சமுதாயத்தினர் இதுபற்றிக் கொதிப்படைந்திருக்கிறார்கள், அதிருப்தி அடைந்திருக்கிறார்கள் என்ற சூழ்நிலையில் அமைச்சரவர்கள் இது பற்றி விளக்கினால் பிரயோசனமாக இருக்கும் என்பதற்காகச் சொல்கிறேன். நான் இதற்காக அதிக நேரம் எடுத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. அமைச்சரவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்கிறேன். இவ்வளவு பியங்கரமான மிக மோசமாக தகவல்கள் அமைச்சரின் நாலெட்டில் இல்லாமல் வந்திருக்க முடியாது. பாட நூல் நிறுவனத்தில் இப்படிப்பட்டவர்களை ஏன் நியமித்தீர்கள், அவர்கள் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள்? பள்ளிகளிலே பரீட்சை எழுத வேண்டியவர்கள் அந்தப் பகுதியை எழுத வேண்டியிருக்குமா? உதாரணத்திற்காகச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.**

** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரின் ஆணைக்கிணங்க அகற்றப்பெற்றது.

[திரு. அ. ரகுமன்கான்]

[1979 மார்ச் 26]

இவ்வாறு

மாண்புமிகு திரு. செ. அரங்கநாயகம்: தலைவரவர்களே, மேல்நிலைப் பள்ளிக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரு புத்தகத்தில் வணக்கத்திற்குரிய முகம்மது நபி அவர்களைப் பற்றிச் சில தவறான கருத்துக்கள் வந்திருக்கின்றன என்று கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். இன்றைக்கு அதை நீக்கி உத்தரவு போட்டாகி விட்டது. மறுபடியும், அதைத் திருப்பிப் படிப்பதன் மூலம் எந்தெந்த வகையிலே அதற்கு விளம்பரம் தர விரும்புகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அது ஆட்சேபகரமான பகுதி, அது இருப்பதை விரும்பவில்லை என்றால், கூடுமான வரையில் அதைப் பற்றிச் சொல்லாமல் இருப்பதுதான் நலமே தவிர, அதைச் சொல்லி, அதற்குப் பாடப் புத்தகத்தில் விளம்பரமாகியிருப்பதைவிட அதிக விளம்பரத்தைத் தருகின்ற காரியத்தை அவர்கள் சொல்வதன் மூலம் யாருக்கு நன்மை செய்ய உறுப்பினரவர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை.

திரு. அ. ரகுமன்கான்: அவர்கள் மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள்? அடிப்படை வரலாறு தெரியாதவர்கள் எழுதுவதற்கு என்ன காரணம்?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: உறுப்பினரவர்கள் பேசியதில் அத்தனையும் இருக்கட்டும். ஆனால் கடையாகச் சொன்னார்கள். அந்தப் புத்தகத்தில் எந்தப் பக்கம் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். அதுவெல்லாம் இருக்கட்டும். ஆனால் அதற்குள்ளே இருந்து படித்த விஷயங்கள் பத்திரிகைகளில் வர வேண்டாம், அவைகளை அவைக் குறிப்பிலிருந்து நீக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. அ. ரகுமன்கான்: நான் சொல்லியதில் என்ன தவறு? மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: ஏற்கனவே மேலவையில் பேசும்பொழுது, அதை நீக்கியாகிவிட்டது என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். உத்தரவு போடப் பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது நீங்கள் பேசியது பத்திரிகைகளிலே வந்தால் அது மறுபடியும் வெளியே தெரியும். எனவே, அந்தக் குறிப்பைப் பத்திரிகைகளிலிருந்தும், அவைக் குறிப்பிலிருந்தும் நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப்: துணைத் தலைவரவர்களே, இதை நீக்கியதற்காக அரசு உத்தரவிட்டிருக்கிறது என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஏற்கனவே நான் ஒரு கவன ஈர்ப்புத்

1979 மார்ச் 26]

[திரு. எம். ஏ. லத்தீப்]

தீர்மானம் கொடுத்திருக்கிறேன். என்னென்ன நீக்கியிருக்கிறார்கள் என்ற அந்த விவரங்களையெல்லாம் அந்தக் கவன ஈர்ப்புத் தீர்மானத்தை எடுத்துக் கொண்டு இந்த அவையிலேயும் சொல்லி விட்டால் பிரச்சினைகள் தீர்ந்துவிடும். அதைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்தப் பிரச்சினையை விட அடுத்த பெரிய பிரச்சனை (மணியடிக்கப் பட்டது)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: சீக்கிரம் முடித்துக் கொள்ளுங்கள். இன்னும் நான்கு பேர் பேச வேண்டியிருக்கிறது.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப்: ஆகவே, அதை விடுத்து, அடுத்த படியாக ஒரு விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். உருது மொழியைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு வைக்க விரும்புகிறேன். உருது மொழி லிங்குஸ்டிக் மைனாரிட்டி லாங்குவேஜ். ஆகவே, அந்த உருது மொழியைப் பற்றி என்னதான் சட்டங்கள் இருந்தாலும், குறிப்புகள் இருந்தாலும், ஆணைகள் இருந்தாலும், நடைமுறையிலே பார்த்தால் ஆபீசர்கள் லெவலில் இந்த உருது மொழியை எவ்வளவு தூரம் அழிக்க முடியுமோ அவ்வளவு தூரம் காரியங்கள் நடக்கின்றன. உருது மொழியைப் படிப்பதற்கான வாய்ப்பு வசதிகள் அதிக அளவிற்குக் குறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதை அரசு கவனத்தில் வைத்துக் கொண்டு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக நான் சொல்ல விரும்புவது, சிறுபான்மையோர் நடத்தும் நிறுவனங்கள் விஷயமாக அரசு கடைப் பிடிக்கும் கொள்கை ஊறு விளைவிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது என்பதைத் தயவுசெய்து சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். உணர்ச்சிபூர்வமாகக் காரியங்களைச் செய்துவிட்டு, இருக்கிற யதார்த்த நிலைமைகளை மறந்து விட்டால், சமுதாயத்தில் வேறு விளைவுகளை ஏற்படுத்திவிடும். அது தேவையில்லாத விஷயத்தை நாமே தருவிப்பதாகவும் ஆகும். அரசியல் சட்டத்திலேயே குறிக்கப்பட்டிருக்கின்ற ஜீவாதார உரிமைகளில் அரசு கை வைக்க முயல்வதை எப்பொழுதும் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ளாது. நேரடியாகச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிற விஷயத்தில் யார் மூலம் கொடுத்தாலும் கவலை இல்லை, ஆனால் இதில் உள்ள சட்டப் பிரச்சினையையும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். மாணேஜ்மென்ட் ஆசிரியர்களாக இருக்கலாம். எம்ப்ளாயர்—எம்ப்ளாயீஸ் ஸ்டேட்ஸ் என்னவென்றால், நேரடியாக ஊதியம் கொடுப்பதற்கு என்ன உரிமை அவர்களுக்கு இருக்கிறது? அப்படி மாணேஜ்மென்ட்டார் நடத்துகின்ற நிறுவனங்களில், அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அடிப்படையான உரிமைகளை அது முஸ்லீம் பள்ளிகளானாலும் சரி, கிருத்துவ பள்ளிகளானாலும் சரி, அந்தச் சட்டத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற அடிப்படை உரிமைகளை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அதை அரசு கவனிக்க வேண்டும்.

[1979 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : சீக்கிரம் முடியுங்கள். ஒவ்வொரு கட்சியிலிருந்தும் ஒரு பிரதிநிதி பேசவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, நீங்கள் ரெஸ்டுரிக்ட் பண்ணவேண்டும்.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : இன்றைக்குக் கல்லூரிகளை மூடவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. எத்தனை நாட்களுக்குக் கல்லூரிகளை மூடுவது? கல்விக்காக நாம் எவ்வளவு செலவழிக்கிறோம்? எதற்கு நாம் கல்லூரிகளை மூடுகிறோம்? இப்படி மூடிவிட்டால் என்ன பிரயோஜனம்? நிலைமைகளைச் சமாளிக்க வேண்டுமே தவிர இருக்கின்ற கல்லூரிகளை மூடுவது முறையல்ல. இப்படிக் கல்லூரிகளை மூடுவதால், 'அன்-ஆர்கனைஸ்ட் லேபரி'லே பலருக்கு வருமானம் இல்லை. ரூ. 1, ரூ. 2 கூட சம்பளம் கிடைப்பதில்லை. நம்முடைய சமுதாயத்திலே எம்.ஏ. படித்துவிட்டு, உடனே பாங்கியிலே வேலை கிடைத்தால் சுமார் 926 ரூபாய் சம்பளம் பெறுகிறார்கள். அடிக்கடி இந்த மாதிரி தாக்குதல் நடந்து கொண்டிருந்தால், இந்த நாட்டினுடைய நிலைமை என்னவாகும் என்று சொல்ல முடியாது. ஆகவே, இந்த நிலைமையில் அன்-ஆர்கனைஸ்ட் லேபரில் ஒரு புரட்சி ஏற்படும். பலரிடையே இப்போது உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. அத்தனை பேர்களிடமிருந்தும் இந்தப் பெருமூச்சு உருவானால், யாரால் தடுத்து நிறுத்த முடியும்? எனவே, அடிக்கடி இம்மாதிரி கல்லூரிகளை மூடுவதால் எவ்விதமான பிரயோஜனமும் இல்லை. இந்த அரசு சிந்தித்து, அந்தக் கல்லூரிகள் அனைத்தும் செம்மையான முறையிலே நடைபெற நடவடிக்கை எடுக்க முன்வர வேண்டும். அந்த வகையிலே இதனைச் செய்ய, தழுவ முன்வர வேண்டும். இல்லாவிட்டால், வருங்காலத்திலே கல்வியின் தரம் நிச்சயமாகப் பாதிக்கும். இன்றைக்கு அரசியலுக்காக கல்வித் துறையைப் பாழாக்கினால், வருங்காலம் நம்மைச் சபிக்கும் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்லி, எனவே, கல்லூரிகளை மூடுவதைத் தடுத்து நிறுத்துங்கள் என்று கூறி அமர்கிறேன்.

[மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்—தலைமை]

திரு. செ. மெ. ராஜா : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைக்கு இந்த மன்றத்திலே கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களால் வைக்கப்பட்ட இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒருசில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த ஆட்சி பொறுப்பேற்ற இரண்டு ஆண்டு காலத்தில், கல்விக்கு மிக அதிகமான தொகையை ஒதுக்கிக் செலவிட்டு, கல்வி வளர்ச்சி அடைந்திருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். கிட்டத்தட்ட நான்கில் ஒரு பங்கு வருமானத்தை இந்த மானியத்திற்காகச் செலவழிக்கிறோம். மாநிலக் கல்வி ஆலோசனைக் குழு என்ற ஒரு குழுவை அமைச்சர் அவர்கள் நியமித்து, அதிலே அரியதொரு ஆலோசனைகள் எல்லாம் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களும், மற்றவர்களும் கேட்டு, அதன்படி கல்வியினுடைய வளர்ச்சியை முன்னேறச் செய்ததற்குப் பாராட்டுகிறேன். வேலை இல்லாத நிலைமையைப் போக்க, தொடக்கக் கல்விக்கு 1,000 ஆசிரியர்களும், உயர்நிலைக் கல்விக்கு

1979 மார்ச் 26] [திரு. செ. மெ. ராஜு]

200 ஆசிரியர்களும், உடற் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் 200 பேர்களும், மேலும் 200 தொழில் நுட்ப ஆசிரியர்களும் நியமிக்கப்பட இருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். (மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் இருக்கையில் அமர்தல்) இதனால் வேனலயற்று இருக்கும் ஆசிரியர்களுடைய நிலைமை சீரடையும். இதிலே, மேலும் அதிகமான எண்ணிக்கை உள்ள ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[பிற்பகல் 1-00]

நிர்வாக நலனைக் கருதி, சேலம் மாவட்டம், தர்மபுரி மாவட்டத் திற்கும் சேர்ந்து ஒன்றாக இயங்கி வந்த முதன்மைக் கல்வி அலுவலகம் இப்போது நிர்வாக நலனைக் கருதி புதிதாகத் தனியாக முதன்மைக் கல்வி அலுவலகம் திறக்க இருப்பதை நான் பாராட்டுகின்றேன்.

மதிய உணவுத் திட்டத்தில் ஏழை எளிய மாணவர்களுக்கு இலவசமாக உணவு வழங்கப்படுகின்ற முறை—ஒருவேளை உணவு கூட இல்லாமல் இருக்கும் ஏழை எளிய மாணவர்கள் தங்கள் கல்வியைக்கற்றுக்கொள்வதற்கு வசதியான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருப்பதைப் பாராட்டுகின்றேன். மேலும் இந்த மதிய உணவுத் திட்டத்தின் கீழ் மைய உணவுக் கூடம் ஏற்படுத்துவது—குறிப்பாக தர்மபுரியிலும் இராமநாதபுரத்திலும் நிறுவ இருப்பது பாராட்டுதற்குரியது. இதைப்போன்று எல்லா மாவட்டங்களிலும் மைய உணவுக் கூடங்களை நிறுவ வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேல்நிலைப் பள்ளித் திட்டம் ஒன்றை அமைச்சர் அவர்கள் வைத்துள்ளார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரை படித்த மாணவர்கள்—கிராமப்புறங்களில் உள்ள மாணவர்கள்—கல்லூரிகளைத் தேடிச் சென்று பல இன்னல்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதை நாம் கண்கூடாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அந்த நிலை மாறி கிராமப்புறங்களில் இந்தக் கல்லூரிப் படிப்பை அதாவது 10 பிளஸ் 2 பிளஸ் 3 என்ற படிப்பை அமைச்சர் அவர்கள் வெகு தீவிரமாகச் செயல்படுத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பாராட்டுகின்றேன். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பணியாற்றிய தலைமை ஆசிரியர்கள் எல்லாம் இன்றைய தினம் அவர்களுடைய பணியை முன்னிட்டு வேறு மேல்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் 10, 12 ஆண்டுகள் பி.டி. படித்துவிட்டு ஒரே பள்ளியில் வேலை பார்த்து வந்தவர்கள் இன்றைய தினம் வேறு பள்ளிகளுக்கு மாற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்ற கஷ்டத்தை உணர்ந்து அவர்களை முன்னால் இருந்த பள்ளியிலேயே நியமிக்க ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. செ. மெ. ராஜு]

[1979 மார்ச் 26]

மேலும் கல்வித் துறையில், கல்லூரிக் கல்வி என்றும், பள்ளிக் கல்வி என்றும், தேர்வுக் கல்வி என்றும் தனித்தனியாக இயக்குநர்களை நியமித்திருப்பது பாராட்டுதற்குரியதாகும். இருந்தாலும் ஆரம்பக் கல்விக்கு என்று தனியாக ஒரு இயக்குநரை நியமிக்க வேண்டும் என்று இச்சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் இப்போது புதிதாக அறிவியல் கூடங்கள் திறக்கப்பட்டு அதற்குரிய கருவிகளும் வழங்கப்படுகின்றன. இதே போன்று ஆய்வுக் கூடங்களை எல்லா உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலும் துவக்க வேண்டும் என்றும், அதற்குரிய கருவிகளை வழங்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பொறியியல் கல்லூரிகள், மருத்துவக் கல்லூரிகள் இவைகளில் மாணவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது, கிராமப்புறங்களிலுள்ள மாணவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மேலும் பள்ளி ஆசிரியர்களின் குழந்தைகளுக்கு எல்லாம், பிற அரசு ஊழியர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு வழங்கப்படும் எல்லாச் சலுகைகளையும் வழங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எல்லா அரசு நிர்வாகங்களிலும் தமிழ் இருக்க வேண்டும் என்று உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டும், இன்னும் ஆங்கிலத்தின் மோகம் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே தமிழ் வளர்ச்சித் துறையை செம்மைப்படுத்தி அதிக எண்ணிக்கையுள்ள அரசு அலுவலாளர்களை நியமித்து அவர்களுக்குச் சில வசதிகளையும் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனது தொகுதியைப்பற்றி சில கோரிக்கைகளையும் ஆசிரியர் சம்பந்தமான ஒருசில கோரிக்கைகளையும் அமைச்சர் அவர்களின் முன் வைக்கிறேன்.

கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரையில், இந்தத்துறை உள்ளாட்சித் துறையிலும், தனியார் துறையிலும், நகராட்சித் துறையிலும் நலத்துறையிலும் இப்படிப் பலதுறைகளிலும் பல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் சேர்த்து ஒரு கல்வி வாரியமாக ஆக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மேலும் மேல் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்கு ஆய்வுக் கூடங்களும், அதற்கு வேண்டிய உபகரணங்களும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மேலும் ஆசிரியர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு கல்லூரிப் படிப்பு வரை இலவசக் கல்வி அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களுக்கு இரண்டு ஆண்டு தனிப்பயிற்சி முடிந்தவுடன் ஊதியத்தில் மாற்றம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அப்படியில்லாமல் அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்தித்தர வேண்டும் என்று

1979 மார்ச் 26] [திரு. செ. மெ. ராஜு]

கேட்டுக்கொள்கிறேன். கிராமப்புறங்களில் பணிபுரிகின்ற ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டுவாடகைப்படியும், மருத்துவப் படியும் இந்த அரசு வழங்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்கள்- மாணவர்கள் விகிதாச்சாரத்தைக் குறைத்து ஆசிரியர்களை அதிகப்படியாக நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் ஆத்தூரில் பேரறிஞர் அண்ணா கலைக் கல்லூரி ஒன்று இருக்கிறது. இதற்கு ஆஸ்டல் வசதி கிடையாது. ஆகவே உடனடியாக அங்கே ஒரு ஆஸ்டலைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்த வரையிலும், தம்மம்பட்டு, தலைவாசம் போன்ற இடங்களில் பள்ளிக்கூட வசதிகள் இல்லாமல் இருக்கின்றது. இதுவரையிலும் அங்கேயெல்லாம் அரசாங்கம் கட்டிடம் கட்டித்தரவில்லை. பொதுமக்கள் கட்டிக் கொடுத்த கட்டிடங்களிலேதான் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. எனவே, இந்த அரசு நிதி ஒதுக்கி அங்கேயெல்லாம் கட்டிடங்கள் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கங்கைவள்ளியில் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி இருக்கிறது. 25 மாணவர்களே இருக்கிறார்கள். 500 பேர்களுக்கான இடம் இங்கே இருக்கிறது. இப்போது அந்தப் பள்ளியிலே இடம் சும்மாதான் இருக்கின்றது. எனவே, அந்தக் கட்டிடத்தைப் பயன்படுத்தி அங்கே ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி அமைத்துத்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த அளவிலே இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கா. அப்புனு கவுண்டர் : சட்டமன்றப் பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் 17 ஆம் எண், கல்வி மானியக் கோரிக்கையின் மீது ஜனதா கட்சியின் சார்பாகச் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த ஆண்டு கல்வித் துறைக்கு 209 கோடி ரூபாய் பணம் ஒதுக்கியிருப்பதை வரவேற்கிறேன். ஆனால், அதே நேரத்தில் நாம் இவ்வளவு தொகை செலவு செய்தாலும், கல்வியின் தரம் குறைந்துவிட்டது என்பதை நாம் யாரும் மறுக்க முடியாது என்று கருதுகிறேன்.

தனியாரால் நடத்தப்படுகின்ற பள்ளிகளானாலும், கல்லூரிகளானாலும் நல்லமுறையிலே நடத்தப்படுகிறது. அங்கே அதிக மதிப்பெண்கள் பெற்ற மாணவர்களைச் சேர்த்து விடுகிறார்கள். அதனால், தரமான கல்வி அங்கே பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது. ஆனால், அரசு துறைக் கல்லூரிகளிலே, பள்ளிகளிலே எல்லாவிதமான மாணவர்களையும், எவ்வளவு மார்க்குகள் வாங்கியிருந்தாலும் சேர்த்து விடுவதன் காரணமாக, கல்வியின் தரம் குறைவாக இருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலை இருக்கின்ற காரணத்தால், அந்தக் கல்லூரிகளும் நல்ல முறையிலே நடப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை

[திரு. கா. அப்புனு கவுண்டர்]

[1979 மார்ச் 26]

அவசியம் இந்த அரசு எடுக்க வேண்டும், அதிலே அவசியம் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் இந்த அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இப்போது இந்த ஆண்டு கொடுக்கப்பட்ட மானியக் கோரிக்கையிலே 1,000 செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கும், 200 உடற் பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்கும், 200 பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கப் போவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இதிலே உண்மை நிலை என்ன என்பதைப் பார்த்தால், 37 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் வீதம் அமர்த்தப் படவேண்டுமென்று இருக்கிறது. நடைமுறையிலே இப்படிக்குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. கொடுக்கப்பட்டுள்ள குறிப்பிலேயும் உள்ளது. ஆனால் உண்மை நிலை என்ன? 60 முதல் 70 மாணவர்களுக்குக்கூட ஒரே ஆசிரியர் என்ற பொறுப்பு இருந்து வருகிறது. எனவே, கூடுதலாக ஒரு ஆசிரியர் போட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை பல பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலே இருந்து வந்திருக்கிறது. அப்படி இருந்தும், அதற்கு நிதி ஒதுக்கப்படவில்லை. எனவே, இதையெல்லாம் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்து, மாணவர்களுக்குத் தகுந்தாற்போல் ஆசிரியர்கள் போட்டால்தான் கல்வியின் தரம் உயரும். எனவே, அதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும்.

அடுத்து, ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில், செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்கள் சிலர் பி.டி. பட்டமும் பெற்றிருக்கிறார்கள். சிலர் புலவர் பயிற்சியில் தேர்வு பெற்றிருக்கிறார்கள். நீங்கள் கொடுக்கின்ற இந்தப் புதிய நியமனங்களிலே, அவர்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்து, அவர்களுக்கு முதலிலே கொடுத்துவிட்டு, பிறகு மற்ற பயிற்சி பெற்றவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும். இப்போது இந்தக் குறைபாடு இருந்து வருகிறது. எனவே, வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பது என்பதை அமல் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, போஸ்ட் கிராஜுவேட் டிகிரி. மேல்நிலைப் பட்ட தாரிகளை யெல்லாம், உயர்மட்ட அதாவது ஹையர் செகண்டரி பள்ளிகளிலே நியமிக்கின்றபோது, உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே இருக்கக்கூடிய பி.டி. ஆசிரியர்கள் 10, 15 ஆண்டுகள் அனுபவம் பெற்றோர் அல்லது எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி., பட்டம் பெற்றிருந்தாலே நியமிக்கப்படுகின்ற நிலைமை இப்போது நடந்துவருகின்றது. அப்படிப்பட்ட செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் சிலர் எம். ஏ., எம்.எஸ்ஸி. தகுதி பெற்றிருந்தும், அவர்கள் யாருக்கும் இந்தப் பள்ளிகளிலே வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கப்படாமல் இருக்கின்றது, அதையும் இந்த அரசு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த நண்பகல் உணவுத் திட்டத்தை, மைய இடத்திலே இருந்து உணவு கொண்டுபோய் எல்லா இடங்களுக்கும் வழங்கக் கூடிய இந்தத் திட்டத்தை வரவேற்கிறேன். இந்த ஆண்டு

1979 மார்ச் 26] [திரு. கா. அப்புனு கவுண்டர்]

என்னுடைய மாவட்டமாகிய தர்மபுரியிலே கொண்டுவந்து இருப் பதை வரவேற்பதோடு, இதனாலே மதிய உணவுத் திட்டத்திலே உள்ள சீர்கேடுகளையும் களைய வேண்டிய வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. கூடிய சீக்கிரத்தில் எல்லா மாவட்டங்களுக்கும் இதைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[பிற்பகல் 1-10]

அடுத்து, பள்ளிக் கட்டிடங்களைப் பொறுத்தவரை ஒருசில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். உயர்நிலைப்பள்ளிக் கட்டிடங்கள் அந்தப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது எந்த நிலையில் இருந்தனவோ அதே நிலையில்தான் இன்னும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. நாளுக்கு நாள் மாணவர்கள் தொகை அதிகமாகும் நிலையில் கட்டிடங்கள் தேவை என்ற நிலை வந்தும் உயர்நிலைப் பள்ளிக் கட்டிடங்கள் இல்லாத நிலை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை உடனடியாக நிவர்த்தி செய்ய வேண்டியது அவசியம். அரசு கொடுக்கக்கூடிய மானியம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. அதனால் கட்டிடங்கள் பூர்த்தியாகாமல் இருக்கின்றன. முன்பு பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளாக இருந்தபோது இருந்த கட்டிடமே இன்று அரசு உயர்நிலைப் பள்ளிகளாக மாறிய பிறகும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. எங்கெங்கு உயர்நிலைப்பள்ளிக் கட்டிடங்கள் தேவை என்று குறிப்பு வருகிறதோ அங்கெல்லாம் உடனடியாகக் கட்டிடம் கட்ட வாய்ப்பு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும்.

அடுத்து, துவக்கப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரை அரசு மானியங்கள் மூலமாக ஒரு கட்டிடத்தைக் கட்ட அனுமதி இருக்கி கிறது. இரண்டாவது கட்டிடம் தேவையென்றால் அரசு அனுமதி கிடையாது என்று தெரிகிறது. உண்மையிலேயே மாணவர்கள் அதிகமாகி இரண்டாவது கட்டிடம் தேவை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டால் இரண்டாவது கட்டிடத்திற்கும் மானியத் தொகை கொடுப்பதற்கு அரசு உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரை எங்கள் மாவட்டத்தில் இரண்டு கலைக் கல்லூரிகள் கிருஷ்ணகிரியில் ஒன்றும், தர்மபுரியில் ஒன்றும் இருக்கின்றன. எல்லாப் பாடங்களும் அங்கு இல்லை. தர்மபுரியில் இரண்டு மூன்று பட்டப் படிப்பு பாடங்கள்தான் இருக்கின்றன. அதேபோன்று கிருஷ்ணகிரியிலும் இரண்டு மூன்று பட்டப் படிப்புப் பாடங்கள்தான் இருக்கின்றன. மற்ற மாவட்டங்களைப் பொறுத்தவரை பத்து பதினைந்து கல்லூரிகள் இருப்பதால் அடுத்த கல்லூரியில் படிக்க வாய்ப்பு இருக்கிறது. எங்கள் மாவட்டம் பின்தங்கிய மாவட்டம். ஏழை எளிய மாணவர்கள், வெளி மாவட்டங்களுக்குச் சென்று மாநிலக் கல்லூரி களுக்குச் சென்று படிக்க வாய்ப்பில்லாதவர்கள். உள்ளூரில் என்ன பட்டப் படிப்பு இருக்கிறதோ அதைத்தான் படிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் இருக்கிறார்கள். எல்லாப் பட்டப் படிப்பு களையும் இந்த ஆண்டாவது அந்த இரண்டு கலைக் கல்லூரிகளி

[திரு. கா. அப்பனு கவுண்டர்] [1979 மார்ச் 26]

லும் அரசு ஏற்படுத்தித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பெண்கள் கல்லூரி ஒன்று வேண்டுமென்று கடந்த இரண்டாண்டுகளாகக் கூறி வருகிறோம். எங்கள் மாவட்டத்தில் பெண்கள் கல்லூரியே இல்லை. ஆண்களாவது வெளி மாவட்டங்களுக்குச் சென்று படிக்கலாம். பெண்கள் போவது சிரமம். பெண்கள் கல்லூரி ஒன்றை இந்த ஆண்டு எங்கள் மாவட்டத்தில் ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தர்மபுரி மாவட்டத்தில் ஒரு பாலிடெக்னிக் ஏற்படுத்தும் குறிப்பு இருக்கிறது. தர்மபுரி நகரத்தில் எந்த ஒரு தொழிற்பயிற்சியும் இல்லை. பாலிடெக்னிக்கைத் தர்மபுரி நகரத்தில் ஏற்படுத்தித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

விளையாட்டைப் பொறுத்து ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். மாவட்ட ஸ்போர்ட்ஸ் கவுன்சில் என்று ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இருக்கிறது. அதற்கு அந்தந்த மாவட்டங்களிலிருந்து உறுப்பினர்களை நியமனம் செய்கிறார்கள். என்ன அடிப்படை என்று தெரியவில்லை. கட்சி பாடுபாட்டுடன் நியமனம் செய்யப்பட்டுள்ளதாகத் தெரிய வருகிறது. சிறந்த விளையாட்டு வீரர்களை, விளையாட்டில் தொடர்புடையவர்களை அதிலே அங்கம் பெறும் வகையில் நியமிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, நூல் நிலையங்கள் லோகல் செஸ் வரியின் மூலமாகவும். அரசு கொடுக்கும் மானியத்தின் மூலமாகவும் நடைபெற்று வருகிறது. எனக்குத் தெரிந்த அளவில் இரண்டு மூன்று மாதங்களாக நூலகங்களில் பணி புரிகிறவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்க முடியாத நிலைமை இருந்து வருகிறது. லோகல் செஸ் வரிகள் சரியான முறையில் வசூலிக்கப்படாததால் அத்தகைய நிலைமை ஏற்படுகிறது என்று மாவட்ட நூலக அதிகாரி கூறுகிறார்.

அந்த நிலை வேண்டாம். அரசே நூல்நிலையங்களை மேற் கொண்டு அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். அரசே அவைகளை ஏற்று நடத்த வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொண்டு எனக்கு இன்றைக்கு கல்வி மானியத்திலே பேச வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்காக நன்றியைக் கூறி முடிக்கிறேன்.

திரு. செ. சிவசாமி : மதிப்பிற்குரிய பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையிலே ரூ. 209 கோடி ஒதுக்கியதாகப் பெருமையடித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். கிராமாந்திர மக்கள் வாழ்விலே கல்வி மலரவில்லை. அந்தக் குழந்தைகளிடையே கல்வி மலரவில்லை என்பதை உங்களுடைய புள்ளிவிவரங்களே தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. உதாரணமாக, 1978-79 ஆம் ஆண்டிலே, 6 முதல் 11 வயதுள்ள மாணவர்கள் 62,21 லட்சமாக இருந்தவர்கள்,

1979 மார்ச் 26]

[திரு. செ. சிவசாமி]

11 முதல் 14 வயது மாணவர்கள் என்று வருகிறபோது 16.95 ஆகக் குறைந்திருக்கிறார்கள். அதே மாணவர்கள் 14 முதல் 17 வயது என்று வருகிறபோது 7.27 லட்சமாகக் குறைந்திருக்கிறார்கள். இப்படி பார்க்கிறபோது 61 லட்சமாகப் படிக்கத் துவங்கியவர்கள் 16 லட்சமாகக் குறைந்து இருக்கிறார்கள். ஆகவே கிட்டத்தட்ட 44 லட்சம் மாணவர்கள் ஆரம்பப் பாடசாலையிலே படித்தவர்கள் காணவில்லை. எங்கே போனார்கள் என்று தெரியவில்லை. அதைப் போன்றே 16 லட்சமாகப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் மேல் வகுப்பிலே பார்த்தால் 7 லட்சம் பேர்களாகக் குறைந்திருக்கிறார்கள். இங்கே கிட்டத்தட்ட 8 லட்சம் மாணவர்களைக் காணவில்லை. இப்படி மூன்று கட்டங்களிலேயும் பார்த்தால் 61 லட்சமாகத் துவங்கியவர்கள் 7 லட்சமாகக் குறைந்து விட்டார்கள், அவ்வளவு பேர்கள்தான் மேல் கல்விநிலையில் படிக்கிறார்கள் என்ற நிலைமைதான் இருக்கிறது. இதை வைத்துக் கல்லூரிகள், பள்ளிகள் கணக்கை நாம் போடவேண்டும். ஒட்டு மொத்தமாக 209 கோடி ஒதுக்கப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்களே, மாணவர்கள் இவ்வளவு பேர்கள் இடையிலே எங்கே போனார்கள் என்று பார்க்கவேண்டாமா? கல்வியமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டு இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து விதிதாச்சார அடிப்படையிலே பார்த்தாலும் கூட, 6--லிருந்து 11 வயது வரையிலே 94 சதவீதமாக இருந்தது. 11--லிருந்து 14 வரையிலே 58 சதவீதமாக இருக்கிறது. 14-17 வரையிலே 30 சதவீதமாகத்தான் இருக்கிறது. இப்படி பார்க்கிறபோது, 64 சதவீதம் குழந்தைகளைக் காணவில்லை. அவர்கள் எங்கே போனார்கள்? வீட்டுக்குப் போய்விட்டார்களா? கிராமங்களிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள் பள்ளிக்கு வரவில்லையென்றால் எங்கே போனார்கள்? உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம் என்று சொல்வது மாதிரி உழவுக்குப் போனார்களா என்றால் அங்கேயும் போகவில்லை. எங்கே இருக்கிறார்கள் அந்தச் சாதாரண ஏழை எளிய மக்கள், அரிசன மக்கள், பிறப்படுத்தப்பட்ட மக்கள் எங்கே பார்த்தாலும் காணவில்லை. ஆனால் மெரினா பீச்சிலே தேங்காய், மாங்காய், பட்டாணி, சுண்டல், முறுக்கு விற்பனா கொண்டிருக்கிறார்கள். நகரங்களிலே உள்ள ஹோட்டல்களிலே வேலை செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். இப்படி 11 வயதிலிருந்து 14 வயது வரையுள்ள குழந்தைகள் தமிழ்நாடு முழுவதும் திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கொடுப்பதற்கு அடிப்படைத் திட்டம் எதுவும் உங்கள் புள்ளிவிவரத்திலே கிடையாது.

மேனாடுகளிலே பார்த்தால், குறிப்பாக சோவியத் ரஷியாவிலே பார்த்தால் அங்கே 65 லட்சம் மாணவர்கள் ஆரம்பக் கல்வி பெறுகிறார்கள் என்றால் கல்லூரி வரையிலும் கடைசி

[திரு. செ. சிவசாமி]

[1979 மார்ச் 26]

வரையிலும் அந்த 65 லட்சம் மாணவர்களும் படிக்கிறார்கள், இடையில் காணவில்லை என்றால் அதற்கு அங்கே பதில் சொல்லியாகவேண்டும். அந்த அளவிற்கு 100-க்கு 100 கல்வி அறிவு பெறுகின்ற காரணத்தால்தான் அவர்கள் இன்றைக்கு சந்திரனிலே கொடியை நடுகிறார்கள், அங்கே நாயை அனுப்புகிறார்கள், இன்னும் என்ன என்னமோ நடத்திக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், தமிழ்நாட்டிலே குழந்தைகள் படிப்பை விட்டுவிட்டு தேங்காய், மாங்காய், பட்டாணி, சுண்டல் விற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சென்னை நகரத்திலே பார்த்தால், சிறு பையனிடம் சாராயம் கொடுத்து தனுப்பி, சிறு பையனாவதால் யாரும் கவனிக்க மாட்டார்கள் நல்ல முறையிலே சாராயம் விற்கமுடியும் என்ற நிலைமை இருந்து வருகிறது என்பதை நான் அவையின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

கட்டட வசதிகளைப் பொறுத்த வரையில் கிராமாந்திர பகுதிகளில் எங்கு பார்த்தாலும் ஓலைக் குடிசைகள்தான் இருக்கின்றன, நல்ல பாம்புகள் அங்கே குடி கொண்டிருக்கின்றன.

[பிற்பகல் 1--20]

என்னுடைய தொகுதியிலே இளையாங்குடி பஞ்சாயத்து யூனியனிலே, நன்னியாலூரிலே மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு முன் ஒரு நல்ல பாம்பை அடிக்கிறார்கள். காலையிலே சென்று பார்த்தால் படம் எடுத்து ஆடிக்கொண்டிருக்கும், சாரைப் பாம்பு கூட இருக்கும். காரணம் என்னவென்றால், கீழே பொந்துகள் இருக்கின்றன. அதை அடைப்பதற்குக் கூட வழியில்லாத அளவிலே, பாம்புகள் குடியிருக்கும் நிலையிலே இன்றைக்கு ஆரம்பப் பள்ளி இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை மேலான கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். இந்த நிலைமைகளுக்குக் காரணம் என்ன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், ஆனந்தூர் பள்ளி அடியோடு விழுகின்ற நிலைமையிலே இருக்கிறது. சோளாந்தூரில் பள்ளிக்கூடமே இல்லை. இன்னும் பலயிடங்களில் பள்ளிக்கூடம் இல்லை. குலநாத்தி என்ற ஊரில் ஆரம்பப் பள்ளி வேண்டுமென்று மனுக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஏ. டி. எம். கே. செயலாளர் ராமசாமி அவர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அங்கே ஆரம்பப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லி எழுதியிருக்கிறார்கள். அந்த அளவிற்குக் கிராமாந்திரப் பகுதிகள் கவனிக்கப்படாமல் இருக்கின்றன என்பதை மதிப்பிற்குரிய அமைச்சரவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது) தயவு செய்து இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் அளிக்க வேண்டும்.

1979 மார்ச் 26]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பத்து நிமிஷம் என்றால் பத்து நிமிஷம்தான். அதற்குள் பேசுங்கள். அதற்குமேல் அனுமதிக்கமாட்டேன். - இன்னொருவர் பேச வேண்டும். எனவே, சுருக்கமாகப் பேசுங்கள்.

திரு. செ. சிவசாமி : நாளைக்கு நாங்கள் பேசவில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : 25-வது நிமிஷத்திலே மணியடித்து விடுவேன். அதற்குள் பேசுங்கள்.

திரு. செ. சிவசாமி : கிராமாந்திரச் சாலைகளை எடுத்துக் கொண்டால், இணைப்புச் சாலைகள் சரியானபடி இல்லாததால் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் பையன்கள் செல்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது.

ஸ்காலர்ஷிப் விஷயமாகச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், கேரளாவில் 8,000 ரூபாய் வரையில் வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கிடைக்கிறது, ஆந்திராவில், 6,000 ரூபாய் வரையில் வருமானம் உள்ளவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கிடைக்கிறது. ஆனால் நாம் என்ன நிர்ணயித்திருக்கிறோம் என்றால், 2,500 ரூபாய் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதுவும் கூட இன்றைக்கு அறிக்கையிலே அதை எடுத்திருக்கிறோம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எந்த அளவிற்கு நிர்ணயிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்படவில்லை. நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டில் 6,000 ரூபாய் வருமானம் உள்ளவர்கள் அத்தனைபேருக்கும் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறிப்பாக அரிசன மாணவர்களுக்கு அந்த நியதியை எடுத்துவிட்டு, என்ன வருமானம் இருந்தாலும் அவர்கள் படிக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, 'டெஸ்டிடியூஷன் சர்ட்டிபிகேட்' வாங்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அதை இன்றைக்கிருக்கின்ற அரிசன மாணவர்களும், பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பு மாணவர்களும், ஏழை மாணவர்களும் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. இவர்களுக்கு அந்த சர்ட்டிபிகேட் கிடைக்கக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. 150 வருஷங்களுக்கு முன்னால் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய காலத்தில் 'டெஸ்டிடியூஷன் சர்ட்டிபிகேட்' என்று 300 ரூபாய் நிர்ணயித்து இருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் அது மாற்றப்படாமல் அப்படியே இருக்கிறது. அதன்மூலம் எதையும் படிப்பதற்குத் தடங்கல் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. செ. சிவசாமி]

[1979 மார்ச் 26]

அடுத்து, நம்மிடத்தில் படித்துவிட்டு இருக்கின்ற 12,000 உபாத்தியாயர்களுக்கு வேலை இல்லை. 20 மாணவர்களுக்கு ஒரு உபாத்தியாயர் என்று போட்டால் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க முடியும். சாதாரண ஜனங்களுக்கு நல்ல தரமான கல்வி கற்பிக்க நல்ல தரமான ஆசிரியர்களைப் போட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கணவன் மனைவியை ஒரேயிடத்தில் வேலை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். எங்கள் மாவட்டத்தில், மதுரையில் கணவனும், இராமநாதபுரத்தில் மனைவியும் இப்படியாக இரண்டுபேரும் தனித்தனியாகப் பிரித்து வைக்கப் பட்ட சம்பவங்களைப் பற்றி மதிப்பிற்குரிய அமைச்சரவர்களின் நோட்டீசுக்கே கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் 16 அம்ச கோரிக்கைகளுக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மேற்கு வங்கத்திலும், கேரளத்திலும் அரசுகள் கொண்டு வந்திருப்பதைப் போல ஒரு போனஸ் திட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய அமைச்சரவர்கள் மத்திய அரசுடன் கலந்து உடனடியாக எல்லாவிதமான ஏற்பாடுகளையும் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

‘அடடா’ பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டிய திட்டத்தை இலகுவாக ஆக்கி உடனடியாகப் பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

பரமக்குடியில் உள்ள ஒரு பள்ளிக்கூடத்தின் ஹெட்மாஸ்டருக்குக் கிட்டத்தட்ட 18 மாத காலமாகச் சம்பளம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கும் அவர் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் மீது எந்தவிதமான கம்பளெயிண்டும் கிடையாது. நிர்வாகத்தில் கோளாறு இருக்கிறது. அரசு நினைத்தால் அதை நிவர்த்தி செய்ய முடியும். அந்த ஹெட்மாஸ்டருக்குச் சம்பளம் கொடுக்க முடியும். அவர் 18 மாதங்களாகச் சம்பளம் இல்லாமல் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார், அதை அரசு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அதுமட்டுமல்ல, பார்திபனூரில் ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி இருக்கிறது. அதை மேல் நிலைப்பள்ளியாக மாற்ற வேண்டுமென்று நான் கோரிக்கை கொடுத்திருக்கிறேன். அதேபோல் சாலைக் கிராமத்தில் உள்ள உயர்நிலைப் பள்ளியையும் மேல் நிலைப்பள்ளியாக ஆக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறேன்.

1979 மார்ச் 26] [திரு. செ. சிவசாமி]

இன்றைக்கு அவைகள் அவ்வாறு எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. பார்த்திபனூரில் 752 பேர் இருக்கிறார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் 301 பேர்கள், பின் தங்கியவர்கள் 368 பேர்கள். விவசாய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் 98 சதவீதம். மற்றவர்கள் இரண்டே இரண்டு சதவீதம். அப்படிப்பட்ட நிலையிலே உள்ள பள்ளிக்கூடங்களையாவது இந்த ஆண்டு அவசியம் நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று பணிவோடு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பிளஸ் 2-வைப் பொறுத்தவரை, கிட்டத்தட்ட 709 பள்ளிகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் 332 என்னிஸீயரிங் செக்ஷன்களாக உள்ளன. இன்றைய தினம் வரை அங்கே மெஷனரிஸ் வராமலிருக்கிறது. கட்டிடங்களைப் பொறுத்தவரை 225 ஸ்கூல்களுக்குக் கட்டிடம் வரவேண்டும். அதில்லாமல், புது ஸ்கூல்கள் 107. இதில் மின்சார சம்பந்தமான பாடம் உள்ள ஒரு பள்ளிக்கு 1 இலட்சத்து 4 ஆயிரமும், மற்ற பள்ளிகளுக்கு ரூ. 50,000-மும் செலவழிக்க இருக்கிறோம். அப்படியானால், சராசரியாக, 332 பள்ளிகளுக்கும் ரூ. 3 கோடி வேண்டும். ஆனால், ஒதுக்கியிருப்பது ரூ. 1-3/4 கோடிதான்.

திருப்பாலைக்குடியில் 'எக்ஸ்பென்சிவ் லொக்காலிட்டி அலவன்ஸ்' என்று கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பகுதிகள் மழையாலும், மற்ற இயற்கை சீற்றத்தாலும் பாதிக்கப்படுவதால், 'எக்ஸ்பென்சிவ் லொக்காலிட்டி அலவன்ஸ்' என்று போலீஸ்காரர்கள், மத்திய அரசு ஊழியர்கள் ஆகியோருக்கு அளிக்கிறார்கள். ஆனால், ஆசிரியர்கள் அந்த அலவன்ஸ் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டும், இன்றைக்குவரைக்கும் அதற்கான ஆர்டர் போடாத நிலைமை இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, அது சம்பந்தமாக உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலே ஏ விங், பி விங் இரண்டையும் ஒன்றாக இணைத்து உத்தரவு போடப்பட்டிருப்பது வரவேற்கவேண்டிய விஷயம். ஆனால், ஏ விங்கைப் பொறுத்தவரையில், 20 வருஷம் சர்வீஸ் ஆனவர்களுக்குக் கூட சரியானபடி பதவி உயர்வு கொடுக்கப்படவில்லை. மொத்தத்தில் யாவரையும் ஒழுங்குபடுத்தி அவரவர்கள் சர்வீசுக்குத் தகுந்தபடி பதவி உயர்வு கொடுக்க வேண்டாமா? ஆகவே, அதையும் உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரவிரும்புகிறேன்.

கல்லூரி ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரை எக்காரணம் கொண்டும் வேலை நீக்கம் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

தனியார் கல்லூரிகளில் நேரடியாக ஊதியம் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. செ. சிவசாமி]

[1979 மார்ச் 26]

விளையாட்டு சம்பந்தமாக, அதிகமாகப் பேசாவிட்டாலும், கடந்த ஆண்டு இருந்த நிலையைச் சொல்கிறேன். இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில், உலகத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு ஜனத்தொகையைக் கொண்டது நமது இந்திய நாடு. ஆனால், ஒலிம்பிக் போன்ற போட்டிகளில் 10, 15-வது இடத்திலே தானிருக்கிறோம். அந்த அளவு பின் தங்கியிருக்கிறோம்.

கிராமந்தரங்களிலே, மாணவர்கள் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும்போது, அவர்களை விளையாட்டுகளிலே ஈடுபடச் செய்தால், உலக விளையாட்டுகளிலே அவர்கள் முதலில் வருவார்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு, அந்த அளவு விளையாட்டுகளிலே கவனம் செலுத்த வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்யும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இயல், இசை, நாடகம் போன்றவைகளில் கவனம் செலுத்தியிருப்பதை வரவேற்க வேண்டிய அம்சமாக நாங்கள் கருதுகிறோம். முதியோர் கல்வியையும், முறைசாராக் கல்வியையும் ஒன்றாக இணைத்து, மாலை நேரங்களில், பள்ளிக்கூடங்களில் இருக்கக்கூடிய உபாத்தியாயர்களை வைத்து, பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால், பள்ளிகளுக்குத் தேவையான லைட்டுகளைப் பள்ளிகளில் போட்டு, ஏற்பாடு செய்தால், இந்தத் திட்டம் வெற்றி அடையும். அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

முதியோர் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்க வருகின்றவர்களில் பல பேர் 'காடராக்ட்' என்ற நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு, பார்வையிழந்த நிலையிலிருக்கிறார்கள். எங்கள் பகுதியில் 450 பேர்களுக்கு ஆப்பிரேஷன் செய்து 8 மாதங்களாகியும் இன்னும் கண்ணாடி சப்ளை செய்யப்படவில்லை. அதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். முதியோர் கல்வித் திட்டம் ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம், முதியோர்கள் படிக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆனால், அவர்களுக்குக் கண்ணாடி இல்லை. ஆகவே, அவர்களுக்கு கண்ணாடி வழங்கி, அவர்களுக்குப் பாடம் கற்பிக்க வழிசெய்யவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தமிழகத்திலே, எழுத்துச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதை வரவேற்கிறோம் என்று சொல்லி முடித்துக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய அலுவல்கள் இத்துடன் முடிவுற்று, நாளைக் காலை 9.00 மணிக்கு பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை பிற்பகல் 1.29 மணிக்கு ஒத்திவைக்கப் பெற்றது.